A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

Az idő

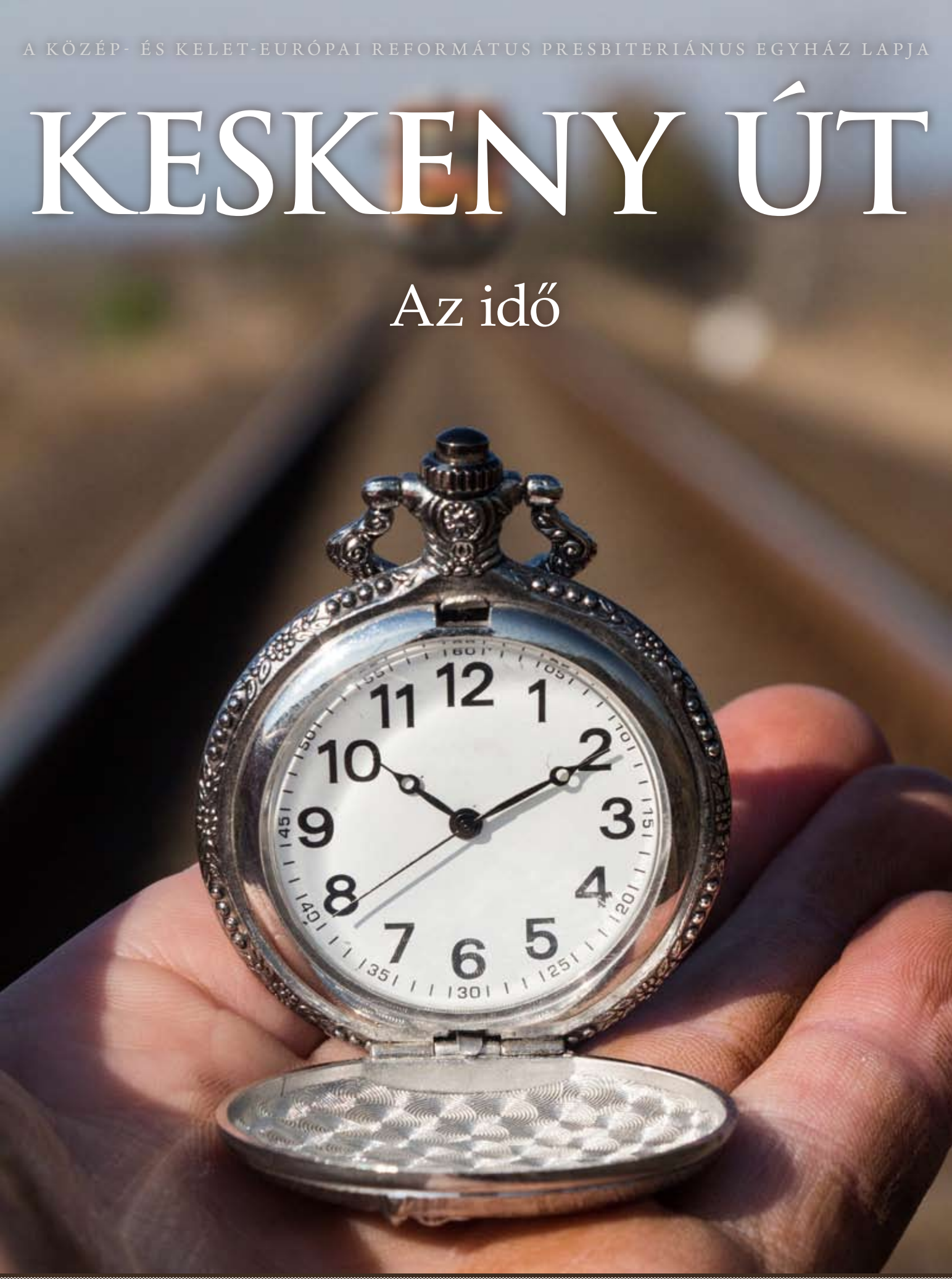

XVIII. ÉVFOLYAM ◆ 68. SZÁM

2016. TÉL

TARTALOM

Idézetek 3

Éppen elég időd van 4
Jon Bloom

Egyszerű trükkök a hatékonyságra 6
R. C. Sproul

Ne engedd, hogy a nosztalgia felülkerekedjen a reménységeden! 7
Trevin Max

Jézus soha nem volt túl elfoglalt 9
Desiring God Staff

Az idő értékessége és kihasználásának fontossága 10
Jonathan Edwards

Gondolatok a lelki ajándékokkal kapcsolatban 13
Thomas Schreiner

Az apaság és az apák által létrehozott világok 16
Owen Strachan

Az egyáztag hét kötelessége 18
Jonathan Leeman

Ne hallgass a szívedre! 21
Jon Bloom

Miért beszélünk a bűnről? 22
Richard Phillips

Az élet forrása 23
Szőlősi-Tuncsik Amanda

Az egyedüli igaz szabadság 25
John Piper

Mi volt Betlehem csillaga? 26
R. C. Sproul

Hírek innen-onnan 27
Curcubet Gábor

Holdunk fénye hallhatóan tanít 28
Curcubet Gábor

Az örökkévalóság két lehetősége 30
Gál István

A keresztyénség hatodik százada 32
Tamás Sándor

Időtlen időkig

Az idő meghatározza életünket. Ám miért van, hogy mégis oly kevéssé tudunk élni vele? Nyögünk, mert kevés van belőle. Máskor pedig siettetnénk: teljen már, hogy eljöjjön végre, amire annyira várunk! Ellentmondásos, nem?

Talán az év végéhez közeledve helye lenne, hogy egy kis *időt* szánjunk az időről és annak használásáról való gondolkozásra. Tedd fel magadnak a kérdést: *mire tanít az idő?* Hadd osszak meg négy gondolatot.

Először is *imádatra* tanít, hiszen szemünket arra az Istenre emeli, aki teremtette, uralja és adja az időt. Isten egyik gyakori ószövetségi neve az *Örökkévaló*, amely jelzi, hogy ő nem foglya az időnek, mert felette áll. Annyira, hogy már az idő előtt elhatározta, hogy minket kiválaszt és fiaivá fogad Jézus Krisztusban (Ef 1,4–6). Minden, ami az időben történik, az ő hatalmának és szeretetének bizonyítéka. Hogyan ne borulnánk le egy ilyen Isten előtt?

Továbbá az idő tanít a *hálás munkára* is. Hiszen ez a hatalmas és szerető Isten nekünk időt *adott* – azért, hogy azzal őt szolgáljuk. Figyelem, a munka (a szükséges alvás és pihenés mellett) nem átok! Hanem isteni adomány, hogy Urunkat magasztaljuk, és országát építsük. Időnk kihasználása az Úr iránti hűségünket (vagy annak hiányát) bizonyítja.

Az idő *figyelmeztet* is: arra, hogy mi nem tudunk kilépni az idő fennhatósága alól, hanem minden pillanattal közelebb kerülünk életünk végéhez, és el kell majd számolnunk a mennyei Bíró előtt. Bölcsek leszünk, ha földi életünk végének tudata Istenhez űz, hogy tőle kérjünk segítséget (Zsolt 90:12).

Végül pedig az idő az *örömteli reményünket* is elénk hozza. Hiszen eljön majd a pont, amikor idő többé nem lesz (Jel 10:6). Amikor szerető mennyei Atyánk kivesz minket az idő fogságából, elvesz minden frusztrációt vagy unalmat, amit az idő most okoz, és nekünk ajándékozza az örökkévalóságot. Azért, hogy töretlenül és zavartalanul benne gyönyörködhessünk mindörökké.

Kedves Olvasó, szolgáljanak az előbbi sorok csupán étvágygerjesztőül, és képezzék a te gondolataid a menü többi részét. Imádságom az, hogy e szám segítsen mélyebben végiggondolni és jobban kihasználni az Istentől kapott időt.

Szabó Péter András

KESKENY ÚT
Keresztyén folyóirat

Kiadja: Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház
E-mail: sikomihaly@gmail.com, www.reformatus.org

Tel.: +36-20-523-2147, ISSN 1788-5450

Szerkesztők: Sikó Mihály, Szabó Péter András

Tervezőszerk.: Szőlősiné Nagy Kincső Galatea, Bolyog-Nagy Evelin, Török Attila

Lektorálták: Bechtel-Fekete Csilla, Csémy Petra, Darcsiné Molnár Edina, Donkó Tamás, Molnár Mariann, Végh Viktória

AZ IDŐRŐL...

„Időre van szükség az Istennel való szoros közösség kialakításához és az Ő jelenlétének megtapasztalásához. Hiábavaló ezt mondanod: „Túl sok a munkám, nincs rá időm!" Vagy fordítasz időt erre, vagy elveszíted az áldást. Isten tudja, hogyan tegyen félre számodra időt azért, hogy ápolhasd a vele való közösséget."

A.T. Pierson

„A Krisztusba vetett hitnek nincs gyors szolgáltatást biztosító gombja. Az új kéréssel várni kell az Úrtól rendelt időre, és ez sokszor túl hosszúnak tűnik a siető ember számára. Az ilyen ember egyszerűen feladja, és más iránt kezd érdeklődni."

A.W. Tozer

„A szolgálathoz kötődő egyik legnagyobb veszély az, hogy az ember szünet nélkül szórja energiáit meglepően sok irányba, és így nem marad sem ideje, sem ereje arra, hogy szoros, befogadó közösséget ápoljon Istennel."

Andrew Bonar

„Az imádságban eltöltött idő gyümölcsözőbb, mint a munkával eltöltött idő. Egyedül az imádság biztosítja a munka értékét és sikerét. Az imádság utat nyit Isten számára, hogy bennünk és általunk munkálkodjon. Isten követeiként legyen legfőbb foglalatosságunk a közbenjárás, így velünk lesz Isten az ő erejével."

Andrew Murray

„A hitélet egyik alapelve az, hogy lehetetlen növekedni a szentségben, ha nem fordítunk gyakran időt arra, hogy hosszasan elidőzzünk Isten jelenlétében."

Austin Phelps

„Van egy olyan furcsa elképzelésünk, hogy az idő eltörli a bűnt. De az idő semmit nem tesz sem a bűn tényével, sem a bűnösségével."

C.S. Lewis

„Úgy szolgáld Istent, hogy végezd szokásos tevékenységeidet mennyei lelkülettel, és ha mindennapi feladataid csupán kis időtöredékeket hagynak szabadon, töltsd el azokat is szent szolgálatban."

Charles Spurgeon

„Az íjat nem lehet állandóan kifeszítve tartani, mert eltörhet. A megnyugvás ugyanannyira szükséges az elmének, mint az alvás a testnek... A pihenés ideje nem elvesztegetett idő. Takarékoskodhatunk, friss erőt gyűjthetünk általa. Bölcs dolog néha szabadságot kivenni. Többet fogunk tenni hosszú távon, ha esetenként kevesebbet teszünk rövid távon."

Charles Spurgeon

„Az idő mennyisége, amit Jézussal töltünk, Igéjén és fenségén elmélkedve, az ő arcát kutatva, határozza meg az Isten országa számára való gyümölcstermésünket."

Charles Stanley

„Ó, milyen értékes az idő, és milyen fájdalmas azt látni, hogy úgy múlik el, hogy közben nagyon keveset teszek valamilyen jó ügy érdekében."

David Brainerd

„Egyedül a jelen pillanat a mienk... Ma egy olyan nap van, amilyen nem is volt, nem is lesz soha többé. Az örökkévalóság hatalmas óceánjából jött elő, és újra elsüllyed annak elképzelhetetlen mélységeibe."

Thomas De Witt Talmage

„Az elveszített vagyont pótolni lehet szorgalommal, az elveszített ismeretet tanulással, az elveszített egészséget mértékletességgel, de az elvesztegetett idő örökre elveszett."

Samuel Smiles

„A jelen az egyetlen idő, amikor bármilyen feladatot el lehet végezni, illetve a kegyelmet meg lehet ragadni."

C.S. Lewis

„Az emberek manapság sokkal komolyabban veszik az időt, mint az örökkévalóságot."

Thomas Kelly

„Ha munkádat abbahagytad, töltsd ki idődet olvasással, elmélkedéssel és imádkozással. Miközben a kezeid dolgoznak, amennyire csak lehet, engedd, hogy szíved isteni gondolatokkal legyen lefoglalva."

David Brainerd

Válogatta és fordította: Incze Andrea

Éppen elég időd van

JON BLOOM

„Nincs elég időm!"

Ezt a mondatot az elmúlt évek során számtalanszor elmondtam, és még annál is többször gondoltam. Soha nem vettem azonban komolyan figyelembe azt, hogy ha így beszélek és gondolkodom, az rossz fényt vet Istenre. A „Kérdezd meg John lelkészt" című műsorban a minap Prof. Bruce Hindmarsh azt mondta: *„Az elfoglaltság morális szempontból lustaság, mert gyakran azért hivatkozunk rá, hogy önmagunk fontosságát hangsúlyozzuk, vagy hogy mentséget keressünk mások iránti figyelmetlenségünkre...*

Isten azonban pontosan annyi időt adott nekünk, amennyi elegendő ahhoz, hogy pillanatról pillanatra azt tegyük, ami az ő akarata szerint való. Kegyelme pedig mindig jelen van. Minden pillanat egy sákramentum, melyben az idő találkozik az örökkévalósággal, és pontosan annyi idő áll rendelkezésünkre, amennyi Isten akaratának a teljesítéséhez szükséges."

Ezt a gondolatot többször fel kellett idéznem. Nem ez volt Hindmarsch professzor központi gondolata a nyugalomnap jelentőségéről szóló előadásának, számomra azonban ez volt a legfontosabb üzenet. Az elfoglaltság erkölcsi szempontból nézve lustaság. Isten pontosan annyi időt adott nekünk, amennyire szükségünk van, minden pillanat egy sákramentum – ezek nagyon fontos igazságok, amelyekben elmélyedhetünk.

„Az elfoglaltság erkölcsi szempontból lustaság"

Mindnyájan tudjuk, milyen az, ha valaki elfoglalt. Mindenkinek sok a dolga. És mindenki panaszkodik az elfoglaltsága miatt. Elfoglalt, elfoglalt, elfoglalt. Az „elfoglalt" szó közhely. Sokan nagyon hozzászoktunk az elfoglaltsághoz.

Amennyiben az elfoglaltságot (ami egy őrült, zavart életstílusra utal) „erkölcsi lustaságnak" nevezzük, rögtön kényelmetlenül érezzük magunkat miatta. Ez azt jelenti, hogy az elfoglaltság nem olyan dolog, ami csupán megtörténik velünk, hanem olyan, amit magunk választunk. Ha az elméink ellenkezik ezzel a gondolattal, segíthet, ha visszaemlékezünk arra, amit Jézus az elfoglalt Mártának mondott: „Mária a jó részt választotta" (Lk 10, 42). Márta, te pedig valami mást.

Akkor miért választjuk az elfoglaltságot? Prof. Hindmarsh szerint gyakran egy „saját fontosságunkat kiemelő állítássá" formáljuk. Azért hivatkozunk az elfoglaltságra, hogy önmagunk és főleg mások előtt a saját fontosságunkat hangsúlyozzuk. Elfoglaltságunk által emeljük ki saját jelentőségünket. Jaj! Ezt én is megtettem.

Ennél azonban még komolyabb probléma az, ha arra használjuk elfoglaltságunkat, hogy elkerüljük bizonyos nehéz döntések meghozatalát, melyekért meg kellene fizetnünk. Az elfoglaltság könnyen válhat menekülésé. Ez egy nagyon kényelmes megoldás arra, hogy lemondjunk a harcról, ami olyan nehéz,

komplex döntésekhez vezetne, amelyekért felelősséget kellene vállalnuk. Sokkal könnyebb a körülmények áldozatává válni, mint felelősséget vállalni egy hibáért. Egy túlzsúfolt program pedig védőpajzzsá válhat számunkra más emberek előre nem látható, kényelmetlen, időigényes szükségeivel szemben. Ez egy jó mentség. Ki állna le veled vitatkozni, ha neked túl sok a tennivalód? Jézus megteszi (Lk 14,15-24).

Természetesen van olyan helyzet is, amikor jogosan szorít az idő, és nincs lehetőség mások szükségeivel foglalkozni. Végesek vagyunk, ahogyan Jetró is emlékeztette erre Mózest a 2Móz 18-ban. Ez teszi azonban az elfoglaltságot erkölcsi és hitbeli kérdéssé. Az idővel való jó gazdálkodás kemény munka. Léteznek segédeszközök, egyetlen útmutató azonban nincsen. Minden személy és minden elhívás egyedi, imádságos döntéshozatalt, valamint a tanácsok kereséséhez és elfogadásához szükséges alázatot igényel.

„Éppen elég idő"

Változtatnom kell azon a nagyon rossz szokásomon, hogy azt mondom, nincsen elég időm. Amikor ezt mondom, nem csupán a körülményeimre hárítom erkölcsi lustaságom felelősségét, hanem Istent is vádolom. Vagy azt állítom ezzel, hogy Isten nem elégséges, vagy azt, hogy fukar.

Ezen gondolkodva tudatosodott bennem az, hogy hiányzik az Istenbe vetett hitem arra vonatkozóan, hogy Ő gondoskodik az időről. Hajlamos vagyok nagyobb hittel tekinteni Istenre az anyagiakra, mint az időre vonatkozóan. Egy ideig zavart, hogy nem vettem részt közvetlenebbül a személyes tanítványságban és evangélizáló kapcsolatokban. Végül azonban megelégedtem specifikus vezetői pozíciómmal és a mindennapi élet elfoglaltságaival – most már úgy gondolom, túl könnyen.

A tavalyi év végén jöttem rá arra, hogy a tartózkodásom (amelyben részben az önzés, részben az emberektől való félelem játszott szerepet) legnagyobbrészt a hit hiányának tulajdonítható, hogy Isten biztosít-e elegendő időt abban az esetben, ha ezek az előre nem látható kapcsolatok több időt fognak igényelni, mint amennyi rendelkezésemre áll. A Szentlélek meggyőzött hitetlenségem felől, és arra késztetett, hogy nézzek szembe ezzel. Az új év kezdetétől a feleségemmel együtt sokkal szabadabban szántunk az időnkből ezekre a kapcsolatokra, és megtapasztaltuk Isten gondviselését.

Prof. Hindmarshnak igaza van, amikor azt mondja: *„Isten azonban pontosan annyi időt adott nekünk, amennyi elegendő ahhoz, hogy pillanatról pillanatra azt tegyük, ami az ő akarata szerint való. Az Ő kegyelme pedig mindig jelen van."*

„Minden pillanat egy sákramentum"

„Minden pillanat egy sákramentum, melyben az idő találkozik az örökkévalósággal, és pontosan annyi idő áll rendelkezésünkre, amennyi Isten akaratának a teljesítéséhez szükséges."

Milyen szép és félelmetes állítás! Szép, hogy minden pillanat Istené, ezért minden pillanat szent, Ő pedig mindegyiket ajándékba adja nekünk. Ugyanakkor Ő ad elégséges pillanatot ahhoz, hogy szent elhívásunknak megfeleljünk, bármi legyen is az. Félelmetes, hogy sáfárkodnunk kell ezekkel az ajándékokkal, és hogy számot fogunk adni felőlük. (Mt 25,14-30, 2Kor 5,10). A szent dolgokkal elővigyázatosan kell bánnunk. De félelmeink közepette meg kell emlékeznünk arról, hogy Isten *„irgalmas és könyörülő, késedelmes a haragra, és nagy a kegyelme és hűsége"* (Zsolt 86,15). Amennyiben alázattal járulunk hozzá, Krisztus által megvallva bűneinket, és segítséget kérve, minden bűnös sáfárkodásunk megbocsáttatik (1Jn 1,9), Ő pedig minden szükségessel ellát ahhoz, hogy a ránk bízott idővel sáfárkodni tudjunk. (Lk 11,9, Jn 15,7, Fil 4,19, Zsid 13,20-21).

„Az Ő kegyelme mindig jelen van"

Tegyük hát félre az erkölcsileg lusta elfoglaltság súlyos bűnét (Zsid 12,1), és többé ne használjuk fontosságunk hangsúlyozására, vagy arra, hogy elkerüljük azt, amit nem szeretnénk megtenni. Ugyanakkor ne gyalázzuk többé Istent azt mondogatva, hogy nincs elég időnk. Isten betöltheti és gyakran be is tölti időnket, ami azt jelenti, hogy sok olyan dolog van, amit nem kell megtennünk azért, hogy elhívásunkhoz hűségesek maradjunk. Isten azonban mindig ad elegendő időt arra, amire elhívott.

Emlékezzünk rá, hogy minden pillanat egy Istentől kapott szent ajándék. Itt van Isten kegyelme, ami elégséges most, amikor az idő találkozik az örökkévalósággal. Amennyiben imádságos szívvel rábízzuk magunkat, Ő *„pontosan annyi időt ad nekünk, amennyi elegendő ahhoz, hogy pillanatról pillanatra azt tegyük, ami az ő akarata szerint való."*

Fordította: Incze Andrea

http://www.desiringgod.org/articles/you-have-just-enough-time

Egyszerű trükkök *a hatékonyságra*

R. C. SPROUL

Megtanultam egynéhány trükköt, amelyek segítségemre vannak abban, hogy versenyt fussak az idővel. Talán neked is segíthetnek.

Rájöttem arra, hogy valójában a teljes időm Istené, ugyanakkor minden időm az enyém azáltal, hogy Ő rám bízta. Én és az időm is Isten tulajdonai vagyunk. Emellett pedig idővel ajándékozott meg, hogy azzal sáfárkodhassam. Felhasználhatom ezt az időt munkára vagy mások meglátogatására stb., mindezért azonban számot kell majd adnom.

1. Összpontosítás. Lehet időt nyerni koncentrálással és fókuszálással. Az egyik legnagyobb méretű időpocsékolás az emberi agyban történik. Kezeink szorgosan munkálkodhatnak, miközben az agyunk henyél. Hasonlóképpen kezeink is lustálkodhatnak, miközben az elménk nagyon elfoglalt lehet. Az ágak hegyén járás, az álmodozás és a haszontalan fantáziálgatásba való belemerülés mind egy-egy módja annak, hogy gondolatainkat elpazaroljuk. Ha a feladatunkra koncentrálunk, akkor így hatékonyan használjuk ki az időt.

2. Rutinosság vagy mechanikusság. Az agyunk képes arra, hogy megmentsen olyan értékes időt, amit egyébként megszokott vagy mechanikus feladatok foglalnak le. A zuhanyzás cselekvése például nem bonyolult, ez egy automatikus tevékenység. Így az agyunk szabad arra, hogy közben feladatokat oldjon meg, alkosson vagy éppen különböző témákat dolgozzon fel. Leveleim, előadásaim közül sok a zuhanyfülkében születik meg. Amikor még sokat golfoztam, rájöttem, hogy az ütések közti időt nagyszerűen felhasználhatom arra, hogy közben kigondoljam leveleim tartalmát.

3. Szabadidő. Keress magadnak a szabadidődben olyan elfoglaltságot, amely gazdagítja az életedet. Az olvasás egy hasznos időtöltés. Augusztinusz egyszer azt javasolta a hívőknek, hogy törekedjenek minél több dolog elsajátítására, mert minden igazság Isten igazsága. A művészetek területén is akadnak hasznos és gazdagító elfoglaltságok. Én a keresztrejtvényezést is élvezem, mert így a szürkeállományomat is megdolgoztatom, és új távlatokat is nyújtok a verbális kifejezőképességemnek.

4. Alvás. Találd meg a módját a pihentető alvásnak. Én azt a szokást alakítottam ki, hogy amikor csak lehet, este 8-9 óra körül elvonulok, és hajnali 4-kor kelek. Ez csodálatos módon hatott a napirendemre. A korai órák mentesek a figyelemelterelő és a zavaró dolgoktól, ezáltal tökéletes lehetőséget kínálnak az elmélkedésre, a tanulásra, az írásra és az imádságra.

5. Autóvezetés. Vezetés közben használd fel az időt a tanulásra. Az autóvezetés egy automatikus folyamat, amely felszabadítja agyunkat arra, hogy több mindenre figyeljen azon kívül, mint ami az úttesten történik. Hangfelvételek hallgatása tehát ez idő alatt nagyon hasznos lehet.

6. Program, napirend. Végül, a legtöbb esetben az időbeosztás sokkal inkább felszabadító lehet, mint korlátozó. Napirend készítése és annak betartása nagyon sokat segít az időnk jó kihasználásában. Az időbeosztás a barátunk kellene, hogy legyen, nem az ellenségünk. Valójában segítségünkre van abban, hogy egy Istent dicsőítő, gyümölcsöző életet éljünk.

Tanulmányozásra szánt igeversek: Ézsaiás 26:3, Filippi 4:8, Róma 8:5, Zsoltárok 57:8, Zsoltárok 63:1, Zsoltárok 59:16

Fordította: Béla Éva

http://www.ligonier.org/blog/productivity-simple-tricks

Ne engedd, *hogy a nosztalgia felülkerekedjen a reménységeden!*

TREVIN MAX

Jobb idők voltak. Országunk egységesebb volt. Gyülekezeteink folyamatosan gyarapodtak. Jobb érzések töltöttek el bennünket, a jelenünket és jövőnket illetően.

A múlt vonzása hatalmas. A politikusok tudják ezt, és ezért egy múltbéli pontot választanak: egy magaslatot, amelyről lesüllyedtünk, jelenbeli beszélgetéseinket pedig egy aranykorba történő visszatérés köré szervezik.

A gyülekezetek szintén tisztában vannak a múlt vonzerejével. Egy gyülekezet, amely keresztülment egy békével és növekedéssel megáldott időszakon, amely szembenézett a mindennapi megpróbáltatásokkal, gyarapodott megtérőkkel, és élvezhette a közösségben betöltött státuszát, a sikeres időszak végeztével összeroskadhat egy széles körben elterjedő lelki gyengélkedés során. *„Bárcsak visszamehetnénk”* – mondja néhány idős személy a gyülekezetben, gyászolva egy bizonyos egyházkultúrának az elvesztését.

A múlt vonzása jó és veszélyes dolog is egyben. Az ereje fekete lyukként működhet, ami elszippantja minden energiánkat és érzelmünket, mígnem a jelenünk és a jövőnk teljesen el nem tűnik a reménytelenség ürességében.

Hogyan állapíthatjuk meg a különbséget?

A nosztalgia, mint fekete lyuk

Vegyük szemügyre a múlt vonzásának negatív oldalát – a nosztalgiába vezető lejtőt, amely a misszió helyébe lép. Bölcs dolog a múltba tekinteni annak érdekében, hogy megtaláljuk a jelenhez szükséges erőforrásokat, de nem tekinthetünk a történelemre úgy, mint valamire, ami előír egy jövőbe vezető ösvényt .

Az elképzelés, mely szerint használni tudjuk ugyanazokat az értékeket és módszereket, mint az előző generációk, eltekintve attól, hogyan változott meg a kulturális környezetünk, a nosztalgia fekete lyukának történő megadással egyenlő. Ez egy döntéskényszer – vagy a múltban élünk, vagy tanulunk abból. Elvárjuk, hogy őseink egy térképet nyújtsanak át az előttünk álló útról, ahelyett, hogy úgy tekintenénk a múltra, mint egy kincses ládára, amelyből kivehetjük a szükséges segédeszközöket.

Ahogy Kyle David Bennett írja:

„A nosztalgia meglopja az emlékezetet. Ez egy vágy, hogy visszatérjünk egy régi jelenhez... A nosztalgiával az ember a jelent és a jövő lehetőségét egyaránt feláldozza, mivel a múlton üldögél. A nosztalgia azt sugallja, hogy Isten csak egy adott pillanatban van jelen, sőt – ami még veszedelmesebb – előnyben részesíti azt, hogy az ember egy korábbi, elviselhetetlen pillanatban legyen, mint abban, amibe most Isten helyezte őt."

A múlt utáni vágyakozás és a jövőtől való félelem

Egy dolog vágyódni, majd megbánni azokat az elveszített hasznokat, amelyeket a múlt vizsgálata során fedezünk fel – hasznokat, melyek elhalványultak vagy beárnyékolódtak a kulturális változás miatt. R. R. Reno azt mondja, hogy a jófajta nosztalgia *„kiszélesíti a morális horizontunkat emlékeztetve minket arra, hogy a jelenkori életformánk valami fontos dologban szűkölködik"*.

De a vágyódás, hogy egy más korban éljünk, bálványimádás – egy halvány, mégis tagadhatatlan kísérlet arra, hogy kétségbe vonjuk Isten bölcsességét; az Alkotóét, aki éppen az adott korban és az adott helyre teremtett meg bennünket. Nem lehetünk teljesen elkötelezettek a misszionk iránt a jelenben addig, amíg egy másik után áhítozunk.

Az emlékezet szilárd alap lehet a jövőre nézve, de akár tönkre is teheti a küldetésünket.

Lesslie Newbigin, a híres misszionárius teológus figyelmeztet bennünket, hogy *„sem a múlt iránti nosztalgia, sem a jövővel szembeni félelem nem helyénvaló a keresztyén ember számára"*. A nosztalgia és a félelem elterelik a figyelmünket a szükségszerű kérdésről:

„Mit csinál Isten napjaink borzasztó eseményei közepette? Hogyan tudjuk megérteni ezeket, és megmagyarázni az embereknek azt, hogy Isten munkatársaiként mindnyájan beteljesíthetjük feladatainkat? A keresztyénnek – abban a helyzetben, amelybe Isten helyezi őt – meg kell értenie az idők jeleit Isten jelenlétének, illetve eljövendő királysága valóságának fényében, és hűségesen bizonyságot kell tennie Isten tervéről minden emberre nézve."

Megtestesülő emlékezés

Míg az ortodox keresztyének hajlamosak a múltban élni, addig a revizionisták és a kiszakadók szerettének megszabadulni mindenestől a múlttól, megkoronázva a mostani generációt a morális éleslátás olyan intenzitásával, amely ismeretlen volt elődeink előtt. Jogunk van ahhoz, hogy szereppel ruházzuk fel a múltat, de hogyan tesszük ezt?

Hogyan állhatunk ellen a kétségbeesés vagy a nosztalgia kísértéseinek?

Szimpatikus a különbség, amelyet Kyle David Bennett tesz a nosztalgia és a *„megtestesülő emlékezés"* közé:

„Valamennyi dolog megújításában való részvétel megköveteli a múltra történő visszaemlékezést. Amikor felelevenítjük a múltat, lehetővé tesszük, hogy a múlt jövőről alkotott ábrázolása áthassa a jelenünket. Más szavakkal élve, amikor a múltra tekintünk, újranézzük a jelent és a világunkat a jövő fényében. Ez befolyásolja a jelennel kapcsolatos érzékelésünket, és a jelenben elkövetett cselekedeteinket...A keresztyének arra hívattak el, hogy emlékezzenek a múltra, nem pedig, hogy abban éljenek. Jézus követője nem nosztalgikus. Nem azért fordulunk a múltba, hogy újra szembesüljünk egy személyes sebbel, vagy, hogy orvosoljuk azt, ahogyan néhányan teszik a nosztalgiázás során. Azért tekintünk a múltba, hogy újra megbékéléssel és gyógyulással találkozzunk, abból a célból, hogy mások sebeit tudjuk orvosolni itt és most. A megtestesülő emlékezés áldozatkész, nem önző. Figyelembe veszi a múltat, hogy merítsen abból; ám nem tölti be vele az elmét, hogy újra átélje azt. A megtestesülő emlékezés megújít, nem újra átél."

Melyek azok a módszerek, amelyek segítségével úgy meríthetünk a múltból, hogy közben megújítjuk gyülekezetünket a jelenben? Hogyan biztosíthatjuk, hogy a múlt ne tönkre tegye, hanem szolgálja munkánkat a jelenben? Ezek azok a kérdések, amelyekre válaszokat kell találnunk, ha meg akarjuk akadályozni, hogy a nosztalgia felülkerekedjen a reménységünkön.

Fordította: Kovács Ábel

https://blogs.thegospelcoalition.org/trevinwax/2016/09/26/dont-let-nostalgia-overcome-your-hope/

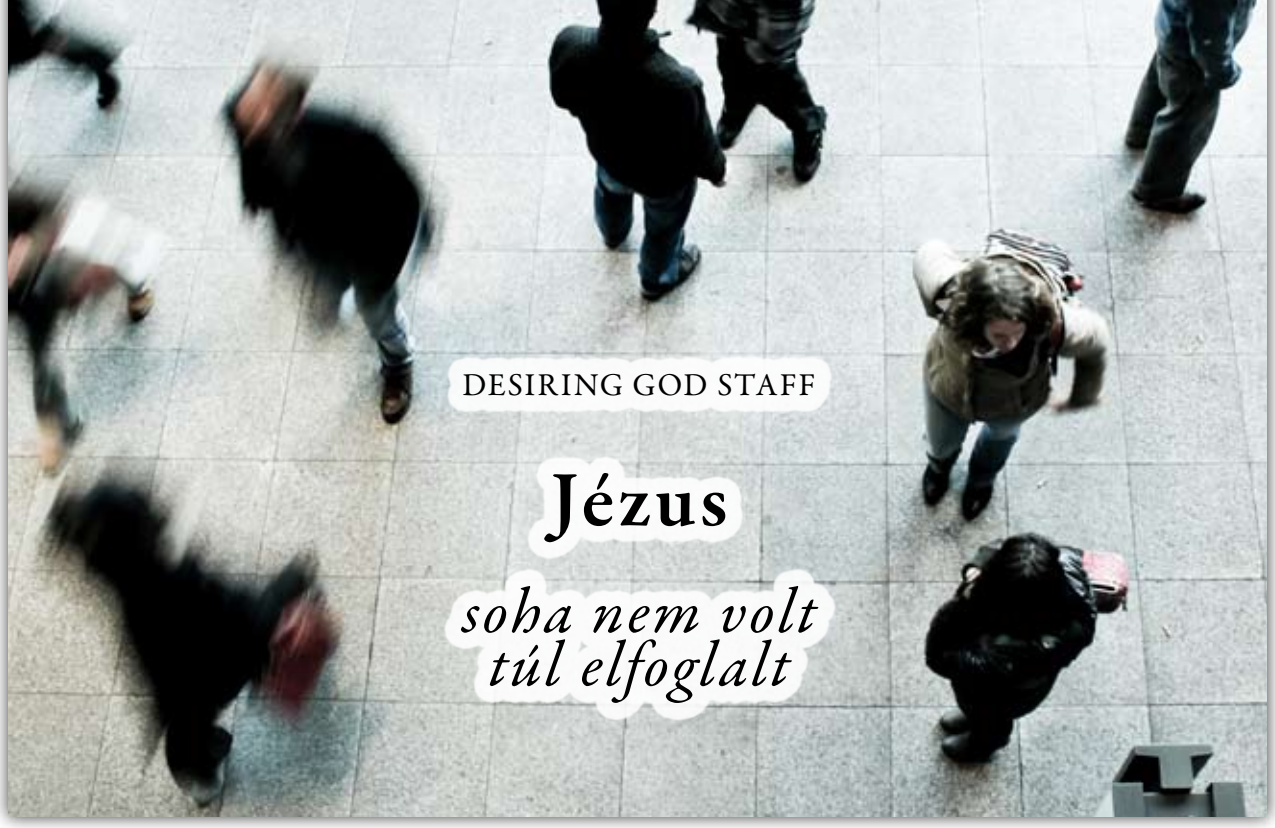

DESIRING GOD STAFF

Jézus *soha nem volt túl elfoglalt*

Néha úgy teszek, mintha nem lenne időm. A feladatlistám minden egyes pontja hihetetlenül fontos. Túlságosan elfoglalt vagyok ahhoz, hogy válaszoljak egy e-mailre. Túlságosan elfoglalt vagyok, hogy segítsek a szomszédomnak. A feleségemnek sem tudok a segítségére lenni – túl sok a dolgom. Találkozóm van. Közzé kell tennem a prédikációt is. Blogot vezetek. Rettenetesen fontos, tényleg.

Aztán ott van Jézus. Amikor unokatestvérét és barátját, Keresztelő Jánost lefejezték, megpróbált egy magányos helyet keresni, ahol gyászolhat, a tömeg azonban körülvette Őt. Meggyógyította a betegeket, és mindenkinek vacsorát szolgált fel. Csupán mindezek után, este volt lehetősége egyedül lenni. És még akkor is félbeszakították (Mt 14,10-25).

Egy másik alkalommal, amikor egyedül imádkozott, Péter kereste meg, hogy tudassa vele, mindenki Őt keresi (Mk 1,35-39). Talán úgy tűnik, hogy mindez nem nagy ügy, gondoljunk azonban a találkozóra, amelyet Péter félbeszakított. Amikor az Atya és a Fia beszélgetnek, az sokkal fontosabb, mint bármilyen konferenciahívás vagy nemzetközi csúcstalálkozó, amit csak el tudunk képzelni. Két személy, akinek az a feladata, hogy alkosson, és hogy fenntartsa a világmindenséget, tanácskozik egymással – és egyáltalán nem bánják, hogy Péter félbeszakította őket egy olyan információval, amelynek a fontosságáról meg volt győződve.

De Jézusnak még akkor is volt ideje az emberek problémáira, amikor veszélyben forgott az élete. Amikor valaki megfenyeget, hogy megöl, és úgy érzed, még nincs itt az ideje, hogy meghalj, a menekülés az első helyre ugrik a feladatlistádon, nem igaz? Jézusnál is ez történt, Ő azonban mégis hagyta, hogy az emberek zavarják Őt a szükségeikkel: *„A farizeusok pedig kimentek, és tanácsot tartottak ellene, hogyan pusztítsák el. Amikor Jézus észrevette, visszavonult onnan. Sokan követték, és ő mindnyájukat meggyógyította."* (Mt 12,14-15)

Ez olyan lenne, mintha a lelkészed hajlandó lenne elöl maradni egy szolgálat után, és imádkozni érted, annak tudatában is, hogy van valaki az épületben, és arra vár, hogy őt lelője.

Hát nem csodálatos Jézus különlegessége? Minden, amit cselekszik, végtelenül fontosabb, mint bármi, amit én teszek, mégis minden egyes alkalommal figyel rám, amikor félbeszakítom. Semmi sem akadályozza meg Őt abban, hogy minket szeressen. Saját veszteségéből fakadó mély szomorúsága alatt is gondoskodott arról, hogy mások boldogok legyenek. Amikor a világ legfontosabb találkozóján vett részt, meghallgatott egy senkit. Amikor aggódott a saját életéért, megmentette mások életét.

Jézus Krisztusnak mindig volt ideje, és mindig is lesz ideje, és amikor erre gondolok, többé már nem érzem magam elfoglaltnak.

Fordította: Popovics Szidónia

http://www.desiringgod.org/articles/jesus-was-never-too-busy

Az idő értékessége és kihasználásának fontossága

(részlet)

JONATHAN EDWARDS

„Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok." (Ef 5,16)

Miért értékes az idő?

Az idő a következő okokból kifolyólag értékes:

Először is azért, mert a boldog vagy nyomorúságos öröklét az idő megfelelő vagy nem megfelelő kihasználásán múlik. A dolgok vagy a fontosságuk arányában értékesek, vagy a jólétünket befolyásoló mértékük szerint. Az emberek azoknak tulajdonítanak legnagyobb értéket, amelyekről tudják, hogy érdekeik nagyban függnek tőlük. S ez az időt rendkívül értékessé teszi, ugyanis örök jólétünk ennek a kihasználásán múlik.

Másodszor, az idő nagyon rövid, ezért is nagyon értékes. Nincs sok időnk.

„Mert a kiszabott esztendők letelnek, és én útra kelek és nem térek vissza." (Jób 16,22)

„Napjaim gyorsabbak valának a kengyelfutónál: elfutának, nem láttak semmi jót. Ellebbentek, mint a gyorsan járó hajók, miként zsákmányára csap a keselyű." (Jób 9,25-26)

„Akik nem tudjátok, mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik." (Jak 4,14)

Az élet csak egy szempillantás az örökkévalósághoz képest. Az idő oly kevés, és a munka, melyet ezalatt el kell végeznünk olyan óriási, hogy semmit nem tékozolhatunk el belőle.

Harmadszor, az időt nagyon drágának kell tartanunk, mivel bizonytalanok vagyunk azt illetően, hogy meddig tart. Tudjuk, hogy nagyon rövid, de nem tudjuk, mennyire rövid, mennyi van még hátra belőle: egy év, vagy több év, esetleg csak egy hónap, egy hét, netalán egy nap. Minden napot abban a bizonytalanságban éljük, hogy az akár az utolsó is lehet, sőt talán már nincs is egy teljes napunk. Mennyivel többre értékelnék sokan az idejüket, ha tudnák, hogy már csak néhány hónapjuk vagy napjuk van hátra! A bölcs ember minden bizonnyal többre becsüli idejét, mivel tudja, hogy bármikor véget érhet.

Manapság a világban sokan a jelennek élnek – örülnek az egészségüknek, és semmi jelét nem látják a halál közeledtének. Pedig lesznek, akik meg fognak halni a jövő hónapban vagy a következő héten, míg mások valószínűleg holnap, egyesek pedig már ma éjszaka.

Ez arra tanít bennünket, hogy értékelnünk kell az időnket, és óvatosnak kell lennünk, hogy semmit el ne veszítsünk belőle.

Negyedszer, az idő azért is nagyon értékes, mert ami elmúlt, már nem lehet visszahozni. Sok dolog van, amivel rendelkezünk, amit ha el is veszítünk, újra megszerezhetjük. De mindez nem érvényes az időre. Amint elmúlt, már örökre a múlt részévé válik; fájdalmak és költségek mind hiába, nem szerezhetjük vissza.

Megjegyzések az eltelt időről

Most már hallottál az idő értékességéről, és Isten neked is megadta ezt az értékes talentumot. Egy örökkévalóság áll előtted. Amikor Ő megalkotott téged és értelmes lelket ajándékozott neked, egy soha véget nem érő időtartamra teremtett meg. Idővel áldott meg itt a Földön azért, hogy lehetőséged legyen felkészülni az örökkévalóságra. S az, hogy hol fogod tölteni az örökkévalóságot, attól függ, hogy hogyan használod ki az idődet.

Ezért vedd figyelembe, hogy mihez kezdtél mindezidáig az időddel! Nem most kezded el használni, hiszen annak már egy jó része a múlté, és az univerzum összes bölcsessége, ereje és kincse sem pótolhatja azt, ami eltelt. Sokan helyesen következtetnek arra, hogy földi idejüknek több mint a fele elmúlt. Tehát fontold meg, hogy miként tudsz számot adni a múltbéli idődről!

Minden nap, minden pillanat, aminek örültél, értékes volt. De nem vesztegetted el a drága perceket, napokat és éveket? Ha össze kellene számolnod, hogy hány napot éltél, milyen nagy szám jönne ki! És mindegyik milyen értékes volt! Gondold át, hogy töltötted ezeket! Amikor visszanézel, és múltbéli emlékeid között keresgélsz, nem találod eddigi életedet üresnek? Mit tennél, ha Isten számadásra hívna most?

Mennyi mindent lehet elvégezni egy év alatt? Akár még egy nap alatt is. Te mit tettél eddig? Mihez kezdtél ifjúságoddal te, aki már lezártad életednek azt a szakaszát?

Nem volt mindez hiábavalóság számodra? Nem lett volna jobb, ha átaludtad volna vagy a nemlétezés állapotában lettél volna?

Vedd fontolóra, hogy milyen céllal töltötted el az időt! Nemcsak hétköznapi idővel rendelkeztél, hanem nagy mennyiségű szent idővel is. Mit tettél azokon az örvendetes vasárnapokon? Komolyan fontold meg ezeket a dolgokat, és hagyd, hogy a lelkiismereted adja meg a választ!

Sokan rászolgálnak a dorgálásra, mert nem használják hatékonyan az idejüket

Először is, vannak olyanok, akik sokat tétlenkednek, vagy semmi hasznosat nem tesznek sem a lelkük, sem a testük jólétére nézve; ők semmit sem cselekszenek sem a maguk javára, de a környezetük, családjuk és embertársaik javára sem.

Vannak, akik ahelyett, hogy az idő jobb kihasználásán gondolkodnának, a legkülönfélébb módozatokat találják annak elpazarolására. Kezeik nem szeretik a fáradozást, és ahelyett, hogy munkálkodnának, inkább beletörődnek, hogy saját maguk és családjuk is szenvedni fog tétlenségük következményeitől.

„…a lomha lélek megéhezik." (Péld 19,15)

„…rongyokba öltöztet a sok alvás." (Péld 23,21)

Másodszor, azok is megfeddetnek ezáltal a tanítás által, akik bűnben töltik idejüket, és haszontalan célok megvalósítására használják azt. Az idő – mint hallottuk – értékes, mivel az örökkévalóság múlik rajta. Az idő jó kihasználása által lehetőségünk nyílik megmenekülni az örök szenvedéstől, és elnyerni az örök boldogságot. De azok, akik idejüket gonosz dolgok cselekvésére pazarolják, nemcsak elhanyagolják a minőségi időtöltést, mely által elnyerhető lenne az örök élet, és megmenekülnének a kárhozattól, de ezzel ellentétes célra használják – örök gyötrelmük növelésére, kárhoztatásuk súlyosabbá és elviselhetetlenebbé tételére.

Néhányan mulatozásra fordítják idejük nagy részét, míg mások trágár beszédre, tisztátalan szokásokra, erkölcstelen társaságok keresésére, mások elcsábítására, megrontására, bűnbe vezetésére, rossz példamutatásra, tönkretéve a saját és az embertársaik lelkét is. Vannak, akik drága idejük döntő hányadát sokak lebecsülésére és rágalmazására használják – mások ellen beszélnek, és versengésükben nemcsak vitákat, hanem küzdelmet és viszálykodást szítanak. Egyeseknek előnyösebb lett volna, ha az ilyen viszályszító egyének teljes tétlenségben tengődtek volna, így nem használva, de nem is ártva senkinek.

Harmadszor, ez a tanítás azokat is megdorgálja, akik idejüket világi élvezetek hajszolására szánják, ezáltal pedig elhanyagolják lelküket. Az ilyen személyek, legyenek akármilyen szorgalmasak és kiválók világi foglalatosságaikban, elvesztegetik idejüket. Noha vigyáznak arra, hogy ne pazarolják el az időt, földi gyarapodásukra használják, s így mégis elvesztik azt.

Talán te is idődet és erőd nagy részét arra fordítod, hogy részesülj a világ dolgaiból, és most megkaptad azt a kis jót. Mekkora öröm vagy megelégedettség származik ebből? Mit nyerhet mindebből a te szegény, szűkölködő, romlásnak indult lelked? És mennyivel lesznek jobb kilátásaid a közelgő öröklétre nézve?

Az idő kihasználására való serkentés

Először is, Isten bármikor számon kérhet bennünket az idő kihasználását illetően. Ez az Ő ajándéka, és nem cél nélkül adta nekünk. Minden napon megvan a kitűzött feladatunk, ezért a nap végeztével számadásra hív bennünket. Feltétlenül el kell számolnunk neki az összes időnk kihasználásáról vagy elvesztegetéséről. Ha az emberek jól megfontolnák ezt, máshogyan élnének, mint ahogy most teszik. Nem viselkednél te is másként, ha minden reggel emlékeznél arra, hogy majdan számot kell adnod Istennek arról, hogyan töltötted el azt a napot? Krisztus azt mondta nekünk:

„… Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján" (Mt 12,36).

Ebből – helyesen – arra következtethetünk, hogy minden egyes, tétlenségben elpazarolt pillanatról számot kell adnunk.

Másodszor, vedd figyelembe azt, hogy milyen sok időt elveszítettél eddig! Pontosan ezért még nagyobb szükséged van arra, hogy gondosan használd ki azt, ami még megmaradt. Siratnod és gyászolnod kellene elveszített idődet. De ez nem minden, ugyanis ezután még buzgóbban kellene hasznosítanod időd hátralévő részét, kárpótlásul azért, amit addig elvesztegettél.

Harmadszor, gondolkodj el azon, hogy hogyan értékelik az időt azok, akik életük végén járnak. Mennyire ráéreznek a szegény bűnösök annak értékességére a halálos ágyukon! Sokan az összes vagyonukat odaadnák még egy kis időért.

Negyedszer, gondolj bele, milyen gondolataik vannak az idő értékességéről azoknak, akik elveszítették a lehetőséget, hogy az örök életet elnyerjék, és a pokolba kerültek! Noha életük során eltékozolták az idejüket, és nem tulajdonítottak annak nagy jelentőséget, megváltozott a nézetük. Mennyire értékelnék, ha megadatna nekik az a lehetőség, amely neked megadatott! Mit nem adnának egy újabb napért!

Befejezésül három tanács

Először is, késlekedés nélkül kezdd el jobban kihasználni az idődet a jelenben! Ha késlekedsz, és ezt elhanyagolod, még több időt fogsz veszíteni, és ez ugyancsak bizonyíték lesz arra nézve, hogy nem vagy tisztában az értékességével.

Másodszor, legyen különös gondod a legfontosabb időszakaszokra! Jóllehet minden idő nagyon értékes, egyes részei mégis drágábbak a többinél – így kiváltképpen az Istennek szentelt idő drágább a megszokott, mindennapos időnél. Ez elősegíti az örök jólét elérését. Ezért mindenekelőtt használd ki a vasárnapokat, és különösen az igehirdetést, amely a legértékesebb az Úr napján. Se elszunnyadás miatt, se gondatlanságból, figyelmetlenségből vagy álmodozásból el ne veszítsd azt! A fiatalság időszaka igen értékes. Ennélfogva, ha élvezettel éled meg ezt az időszakot, légy óvatos, hogy minden pillanatát kihasználd! Ne engedd, hogy a fiatalság drága napjai és évei gyümölcsözés nélkül elillanjanak! Az Isten Lelkéért folyó harc idejénél nincs értékesebb idő – ekkor Isten közel van, és így szól:

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van!" (Ézs 55,6)

Harmadszor, a világi kötelezettségeidből való megpihenést, a szabadidőt szintén gazdagítanod kell. Vannak, akiknek sok van ebből, de mindenki rendelkezik legalább egy kevéssel. Ha valaki megfelelően szabályozza ezt az időt, ebből komoly előnyt kovácsolhat. Amikor leginkább mentesülünk a test bajaitól, és a nyilvános jellegű teendőktől, jó lehetőség nyílik a léleknek. Ezért ezeket a lehetőségeket ne fecséreld el meddő módon! Ezeket az időintervallumokat ne haszontalan szórakozással és mulatással töltsd el! A szórakozásnak alárendelt szerepet kell betölteni a hivatásodból adódó kötelességekkel szemben.

Minden adottságot, előnyt és lehetőséget maximálisan ki kell használnod, míg van időd, hiszen hamarosan az idő szorításába kerülsz, amint az angyal esküjében megmondatott:

„És az angyal, a kit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre, és megesküvék arra, a ki örökkön örökké él, a ki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lészen" (Jel 10,5-6).

Fordította: Kovács Ábel

http://www.apuritansmind.com/puritan-favorites/jonathan-edwards/sermons/the-preciousness-of-time-and-the-importance-of-redeeming-it/

Gondolatok
A LELKI AJÁNDÉKOKKAL KAPCSOLATBAN

Thomas Schreiner

A lelki ajándékok témaköre a teológia egy rendkívül nehéz területe. Bizonyos kérdéseiben az Urat és az Ő igéjét ugyanúgy szerető keresztyének sem értenek egyet. Ekképpen én sem azért írok most erről, mert biztos válaszom van a téma kapcsán felmerülő valamennyi kérdésre. (Az olvasónak tudnia kell, hogy azokkal a keresztyén igehirdetőkkel, akikkel a Szentírás alapigazságai tekintetében ugyan egyformán, másodlagos vagy harmadlagos kérdésekben azonban különbözően gondolkodunk, jó barátságot ápolok.) Az évek során azonban meggyőződtem afelől, hogy néhány ún. karizmatikus ajándékot ma már nem kapunk, s így ezek az egyházi életnek sem lehetnek jellemzői. Itt elsősorban az apostoli küldetésre, a prófétálás, a nyelveken szólás, a gyógyítás és a csodatételek – valamint a lelkek megítélésének – ajándékára gondolok.

S hogy miért is gondolná úgy bárki, hogy néhány lelki ajándék megszűnt? Az alábbiakban azokat az érveket foglalom össze, amelyek bemutatják, hogy mind a hétköznapi tapasztalatainkhoz, mind a Szentírás tanításához ez az értelmezés illeszkedik leginkább. A Szentírás mint végső tekintély természetesen elsőbbséget élvez a tapasztalatainkkal szemben, igeértelmezésünk azonban összefüggésben kell, hogy legyen a való élettel. Tapasztalataink arra kellene, hogy ösztönözzenek bennünket, hogy újra és újra megvizsgáljuk, vajon helyesen értelmezzük-e a Biblia tanításait. Ugyanis a Szentírást senki sem értelmezheti úgy, mintha egy vákuumban élne: időről időre meg kell, hogy bizonyosodjunk arról, valóban pontosan értelmezzük-e.

Az apostolok és próféták, mint alapkövek

Pál azt mondja, hogy az egyház *„az apostoloknak és prófétáknak alapkövén”* épült (Ef 2,20). Ebből pedig az következik, hogy minden, amit az üdvösségről és a megszentelődésről tudnunk kell, az apostolok és próféták tanítása által már megadatott nekünk, és megtalálható a Szentírásban. Mindemellett az is megíratott, hogy Isten az utolsó időkben az Ő Fia által szólt hozzánk (Zsid 1,1). Nincs tehát szükségünk arra, hogy Isten újabb kijelentéseken keresztül szóljon hozzánk, hogy méginkább megmagyarázza, mit vitt végbe Jézus Krisztus az Ő szolgálata, halála és feltámadása által. A mi feladatunk az, hogy tusakodjunk *„a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott”* (Júd 3).

Másképpen fogalmazva: ma már nem léteznek apostolok, akik olyanok lennének, mint Pál, Péter vagy éppen János. Ők valóban olyan hiteles tanítást adtak nekünk, amely által az egyház mind a mai napig él – és ez az egyetlen tanítás, amelyre Jézus visszajöveteléig szükségünk van. Emellett Pál szavaiból is tudhatjuk, hogy nem tűnhetnek fel újabb apostolok, hisz Krisztus őt hívta el utoljára erre a szolgálatra (1Kor 15,8). Arról pedig nem olvasunk, hogy miután egy apostol – például Jakab, János testvére (ApCsel 12,2) – meghalt, bárki más a helyére került volna.

Apostolnak gyakorlatilag csak azt a személyt nevezhetjük, aki látta a feltámadt Krisztust, illetve akit maga Jézus bízott meg a keresztyén tanítások terjesztésével. Az apostoli idők óta azonban senkire sem illenek rá ezek a jellemzők. A keresztyénség korai időszakában Jézus éppen azért hívta el olyan különleges módon apostolait, hogy ezzel is az igaz hit tanításainak megalapozását segítse. Nincs tehát semmilyen bizonyíték arra, hogy azt mondjuk, még manapság is léteznek apostolok. Sőt, ha valaki napjainkban apostolnak vallja magát, azzal valójában nagyon óvatosnak kell lennünk, hisz az ilyen állítások a hamis tanításnak és a hatalommal való visszaélésnek engednek utat.

Mivel az apostolok és próféták már lefektették az igaz hit alapjait (Ef 2,20), s mára az apostolság ajándéka is véget ért, abból az következik, hogy más különleges lelki ajándékok is megszűntek. Különösképp ilyen például a prófétálás ajándéka, amelyet a Biblia számos helyen együtt említ az apostolságra való elhívással (vö. 1Kor 12,28; Ef 3,5; Ef 4,11). Mivel a korai gyülekezetek bizonyos ideig nem rendelkeztek a teljes Szentírással, ezért akkoriban valóban szükség volt egy hiteles és tévedhetetlen prófétai szolgálatra, hogy az egyház számára lefektesse az alapokat.

Egyesek szerint az újszövetségi és ószövetségi próféciák bizonyos tekintetben különböznek, mivel az ószövetségi próféciák tévedhetetlenek voltak, az újszövetségiekbe viszont hibák is keveredtek, s ekként mára csak az ószövetségi jellegű, vagyis a „tévedhetetlen prófétálás ajándéka" szűnt meg. Ez a legjelentősebb érv, amit a prófétaság ajándékának megszűnése ellen fel szoktak hozni. Ez az állítás azonban több okból kifolyólag sem meggyőző:

1) Az Ószövetségben csakugyan akkor tekintettek valakit Isten igaz prófétájának, ha próféciái valóban tévedhetetlenek voltak (5Móz 18,15–22). Nincs azonban semmi okunk arra, hogy azt feltételezzük, hogy mindez az Újszövetségben másként lett volna. A bizonyítás terhe azokon van, akik ezt nem így látják.

2) Az Újszövetségben több figyelmeztetést is olvashatunk, amely a próféták igaz vagy hamis voltának megítélése helyett a próféciák megítélésére helyezi a hangsúlyt (1Kor 14,29–32; 1Thessz 5,19–20). Vannak, akik szerint éppen ez bizonyítja, hogy az újszövetségi prófétaság más, mint az ószövetségi volt. Ez az érv azonban szintén nem meggyőző, hiszen – ahogy azt a már hivatkozott 5Móz 18,15–22-ben is olvashatjuk – az ószövetségi prófétákat is a próféciáik hitelessége alapján ítélték meg. Tehát mind az ó-, mind az újszövetségi prófétákról csak akkor tudhatjuk, hogy nem Istentől valók, ha a próféciáik hamisak, vagy ellentmondanak a Szentírás tanításának.

3) Napjainkban többen az újszövetségi próféciák „tévedéseire" alapozzák helytelen egyházi gyakorlatukat, s azt állítják, hogy egyrészt ma is adathat a prófétálás ajándéka egyes személyeknek, másrészt ezt akkor is Istentől valónak kell tekinteni, ha azoknak csak bizonyos része válik valóra. Nem tudunk azonban olyan újszövetségi prófétáról, aki tévedett volna. Akik a fentieket állítják, kizárólag Agabosz prófétára hivatkoznak, aki azt jövendölte Pálnak, hogy a zsidók meg fogják őt kötözni, és a rómaiak kezébe adják (ApCsel 21,10–11). Az állítás, miszerint Agabosz tévedett – mivel nem olvasunk arról, hogy a zsidók szó szerint „megkötözték" volna, majd pedig ők adták volna át a rómaiak kezébe –, valójában sokkal nagyobb pontosságot követel meg ettől a próféciától, mint amekkorát a próféciák általában biztosítottak. Másrészt letartóztatása után maga Pál is hitelesíti Agabosz szavait azáltal, hogy azt vallja: a zsidók szolgáltatták ki őt a rómaiaknak (ApCsel 28,17). Teljesen világos, hogy Pál nem gondolta, hogy Agabosz hibázott volna. Agabosz szavai a Szentlélektől származtak, ahogy azt a Szentírás más helyeken is említi (ApCsel 11,28; ApCsel 21,11). Nincs tehát egyetlen példánk sem arra, hogy az újszövetségi próféták próféciáiba hiba keveredett volna.

Mások szerint az újszövetségi prófétálással kapcsolatos nézeteim azért nem helytállóak, mert az újszövetségi időkben több ezer olyan prófécia volt, amelyek soha nem kerültek bele a kanonizált Szentírásba. Ez az ellenvetés azonban semmit sem bizonyít, hiszen ugyanez igaz volt az Ószövetségben is. Illés és Elizeus próféciáinak többsége soha nem lett lejegyezve vagy a Szentírásba foglalva. De gondolhatunk akár arra a száz prófétára is, akiket Akháb palotafelügyelője, Abdiás elbújtatott (1Kir 18,4), hisz az ő próféciáik közül sem volt egy sem írásba foglalva. Ennek ellenére a próféciáik mind teljesen igazak és hibátlanok voltak (5Móz 18,15–22), különben a Biblia nem hivatkozna úgy rájuk, mint az Úr prófétáira. Ugyanez az elv az újszövetségi próféták próféciáira is érvényes. Szavaik nincsenek rögzítve számunkra, de ha valóban az Úr szavát szólták, akkor tévedhetetlenek voltak.

Az, amit ma néhányan *próféciák*nak neveznek, valójában csupán Istentől jövő benyomások. Az Úr persze használhatja ezeket arra, hogy irányítson és

vezessen bennünket, de attól még ezek nem próféciák, nem tévedhetetlenek, és mindig meg kell vizsgálnunk őket a Szentírás tükrén keresztül. Épp ezért ajánlatos bölcs tanácsadókat is felkeresnünk, mielőtt bármit is tennénk az ilyen jellegű benyomások hatására. Szeretem a karizmatikus testvéreimet, de amit ők ma próféciának neveznek, az valójában nem a bibliai prófétálás ajándéka. Az Istentől kapott benyomások nem egyenlők a próféciákkal.

Mi a helyzet a nyelveken szólással?

A nyelveken szólás ajándéka egy sokkal nehezebb kérdés. Az Apostolok Cselekedeteiben leírtak szerint (2,1–4; 10,44–48; 19,1–7) ez az ajándék azt volt hivatott jelezni, hogy Krisztusban az Istennel kötött szövetség ígéretének beteljesedése elérkezett. Az első korinthusi levél (14,1–5) és az Apostolok Cselekedeteinek más szakaszai (2,17–18) is arra utalnak, hogy a nyelveken szólás megértése és megmagyarázása egyenértékű a próféciával. Úgy tűnik tehát, hogy a prófétálás és a nyelveken szólás szorosan összetartoznak. Ha pedig a prófétálás megszűnt, valószínű, hogy a nyelveken szólás ajándéka sem létezik már. Mindemellett az Apostolok Cselekedeteiből az is kiderül, hogy ez az ajándék a más, idegen nyelveken való beszédet is magába foglalta (ApCsel 2), sőt Péter Kornéliusz és barátai kapcsán azt is kihangsúlyozza, hogy a pogányok ugyanazokat az ajándékokat kapták, mint a zsidók (ApCsel 11,16–17).

Vannak, akik szerint a nyelveken szólás 1Kor 12–14-ben említett formája egy más természetű ajándékról beszél, mivel itt egyfajta önkívületi állapotban való beszédmódról olvashatunk. Ez a feltételezés azonban nem helytálló. Az itt használt eredeti görög szó (*glōssa*) ugyanis egy nyelvi kódot, vagyis egy értelmes, jól szerkesztett nyelvet jelöl, nem pedig jelentés nélküli, véletlenszerű, szabad hangadásokat. Amikor Pál azt mondja, hogy senki sem érti azokat, akik nyelveken szólnak, mert titkos dolgokról beszélnek (1Kor 14,2), nem arra utal, hogy ez az ajándék különbözne attól, amit az Apostolok Cselekedeteiben találunk. Azok, akik az Apostolok Cselekedeteiben fültanúi voltak a nyelveken szólásnak, megértették a hallottakat, mivel ismerték azokat a nyelveket, amelyeken az apostolok beszéltek. Ha közülük senki sem ismerte volna azokat a nyelveket, akkor mindaz, amit hallottak, rejtve maradt volna előttük. Azt, hogy Pál itt egy önkívületi állapotban való különleges beszédmódról ír, még az 1Kor 13,1-ben említett „angyalok nyelve" kifejezés sem támasztja alá. Az apostol ugyanis az 1Kor 13,1–3-ban egyértelmű túlzásokkal hívja fel a figyelmet a szeretet jelentőségére. Világossá válhat ez már csak abból is, ha megfigyeljük, mit mond Pál, amikor a prófétaság ajándékára utal (1Kor 13,2). Megfogalmazása csakis túlzás lehet, hisz egyetlen prófétáló sem ismerhet *„minden titkot és minden tudományt"*.

Úgy vélem, hogy ami manapság a nyelveken szólást illetően a karizmatikus körökben történik, hasonló ahhoz, amit már a próféciákkal kapcsolatban is láttunk. Újraértelmezték ezt a lelki ajándékot, mégpedig úgy, hogy szabad hangadásokat értenek alatta, s így elmondhatják magukról, hogy rendelkeznek a nyelveken szólás ajándékával, mégpedig a Szentírásban leírt módon. Ezáltal azonban igeértelmezésüket jelenkori tapasztalataikra építik. Ezek szerint a mai „nyelveken szólás" démoni eredetű? Nem hiszem. Egyetértek J. I. Packerrel, aki szerint inkább egyfajta pszichológiai relaxációról lehet szó.

Csodák és gyógyulások

Mi a helyzet a csodákkal és a gyógyulásokkal? Elsőként fontos leszögeznem, hogy hiszem, hogy Isten ma is gyógyít és valódi csodákat visz véghez, sőt imádkoznunk is kellene ezekért. A Szentírás ezekkel kapcsolatban nem fogalmaz olyan egyértelműen, mint az előzőek esetében. Nem szabad azonban megfeledkeznünk arról, hogy ezeknek a különleges lelki ajándékoknak az volt az elsődleges funkciójuk, hogy hitelesítsék az evangélium üzenetét, illetve megerősítsék, hogy Jézus Úr és Krisztus egyszerre. Ha a csodatevés és gyógyítás lelki ajándéka még ma is létezne, akkor a mi gyülekezeteinkben lévő férfiaknak és nőknek is rendelkezniük kellene ezekkel az ajándékokkal. Kétségtelen, hogy Isten tud gyógyítani, s ezt gyakran meg is teszi. De hol vannak azok a keresztyének, akik ugyanígy képesek a gyógyításra? Ha ma csodálatos gyógyításokról és csodatételekről hallunk, akkor azokról minden esetben meg kell bizonyosodnunk, ahogyan erről a János evangéliumának 9. részében is olvashatunk, amikor az emberek a vak meggyógyulásáról tudakozódtak. Létezik ugyanis egy biblikus értelemben vett helyes kételkedés.

Megtehetné-e ma Isten, hogy az élvonalbeli missziós helyzetekben megadja a csodatételek ajándékát, hogy ezáltal is hitelt szerezzen az evangéliumnak, ahogyan ezt az apostoli időkben is tette? Igen, minden bizonnyal megtehetné. De ez a helyzet akkor sem lenne olyan, mint régen volt, hisz e jelek nem lennének folyamatos jellemzői az egyház

rendszeres életének. Ha az apostolok jeleit és csodáit visszakaptuk volna, olyan csodákat kellene látnunk, hogy a vakok visszanyerik látásukat, a sánták újra járnak és a halottak életre kelnek. Természetesen Isten ma is gyógyít – néha lenyűgöző mértékben –, de a megfázás, az influenza, az ízületi rendellenességek, az emésztőszervi és gerincproblémák stb. gyógyítása nem ugyanabba a kategóriába tartozik, mint a Szentírásban bemutatott gyógyítások. Ha napjainkban az emberek valóban rendelkeznének a gyógyítás és csodatevés ajándékával, akkor olyan jellegű gyógyításokat és csodákat vinnének véghez, mint amilyenekről a Bibliában is olvasunk.

Hogyan értelmezzük az 1Kor 13,8-12-ben leírtakat?

Vizsgáljunk meg egy az említett ajándékok megszűnésével kapcsolatos ellenvetést! A korithusiakhoz írt első levél egy szakasza (1Kor 13,8–12) sokak szerint egyértelműen arról beszél, hogy ezek a különleges lelki ajándékok egészen Jézus visszajöveteléig léteznek majd. Ha figyelmesen elolvassuk az igeszakaszt, meggyőződhetünk arról, hogy az apostol valójában azt állítja, hogy Jézus visszajöveteléig ezek megmaradhatnak, de akkor mindenképpen megszűnnek. A Bibliában pedig nincs döntő érvényű tanítás arról, hogy ezek a lelki ajándékok már akkor megszűntek volna. Talán így még azt is elvárhatnánk, hogy valóban a második visszajövetelig tartsanak. Viszont ha a Szentírás más szakaszainak (pl. Ef 2,20) fényében vizsgáljuk a kérdést, láthatóvá válik, hogy ezeknek az ajándékoknak megalapozó szerepük volt az egyház kezdeti időszakában. Megállapítható tehát, hogy az 1Kor 13,8–12 megengedi ugyan, de nem várja el, nem követeli meg ezeknek az ajándékoknak a második visszajövetelig való megmaradását. Mindemellett pedig az sem elhanyagolható tény, hogy a lelki ajándékok gyakorlásának mai formái egyáltalán nem illenek bele a Szentírásban található ajándékok leírásába.

A fenti okokból kifolyólag a reformátorok, s a 20. századig a protestáns tanítások jelentős része is azon az állásponton volt, hogy az említett ajándékok megszűntek. A Szentírást és saját megfigyeléseimet vizsgálva – amelyek mind ezt a következtetést támasztják alá – győződtem meg én is e különleges lelki ajándékok megszűnése felől.

Fordította: Popovics Szidónia

https://www.thegospelcoalition.org/article/why-i-am-a-cessationist

Férfiak milliói vesztegetnek el rengeteg időt azzal, hogy világi helyzetük felett aggodalmaskodnak. Azt akarják, hogy számítsanak, fontosak legyenek, s nevüket maradandóvá tegyék földi ittlétük során. De ezért szörnyű árat kell fizetniük.

Viszont egy apa – különösen egy jó apa – tudja, hogy fontos a családja számára, s ez elég neki. Mások talán világi dolgok után sóvárognak: csendesen dédelgetik kétségbeesett vágyaikat, hogy legyenek valakik, hogy elismerjék, csodálják és imádják őket. A jó apa azonban megelégszik családjával: annak a két, három vagy négy személynek a közösségével, akikkel Isten ajándékozta meg. Tudja, hogy a hétköznapi a rendkívüli.

Egyetlen pici gyermeket szeretni is teljes embert igényel: ő is kiköveteli apja figyelmét, meghatározza mindennapjait. A gyermek nem a világ nyújtotta szeretet után vágyakozik; a világ ekkor még nem is létezik számára. Ő csak egy apát szeretne. Egy apát, aki szereti Anyát, és számára ennyi elég.

A jó apák nem aggódnak a mulandó dolgok miatt. Nem érdekli őket a külső, nem szánnak túl sok időt a hobbijukra, és elutasítják a világ által kínált boldogságot. Sokkal mélyebb örömöt fedeztek fel: egy feleséget szeretve, gyermekeket is szerethetnek. Szerethetnek egy kisebb, rászorulóbb személyt, s ez kizárja a világ szerete-

Az apaság és az apák által létrehozott világok

Owen Strachan

tét. Az apák azért dolgoznak, hogy gondoskodjanak családjukról, de a család nem a munka köré épül. A munka épül a család köré.

A családapa elhívást kapott egy közösségbe: az elsődleges társadalomba, a családba. Szereti a feleségét és neveli gyermekeit. Felelős értük, s semmiért nem adná fel családja vezetését. Csupán a halál vet véget e szeretetnek. Mindig lehet rá számítani, s ebben sem felesége, sem gyermekei nem kételkednek. A családapa jelen van. Nem áll félre. Egy világnézetet képvisel, melyet megél, s melyre tanít.

A családapáról mindig az erő és a védelem jut eszünkbe. S a gyermek is így tekint apjára, bármi történjék is. Az apa jelenléte nagy érték, s óvni kell. Egy apa jelenléte ezt jelenti: megtapasztalni a jóságot. De mi történik akkor, mikor az apa elmegy, kilép szerettei életéből? Hatalmas erővel lehet csak legyőzni ilyenkor a szívet fojtó fájdalmat és dühöt. Egy édesapát helyettesíteni ugyanolyan nehéz, mint egy romba dőlt várost újjáépíteni. A deterministák azt vallják, hogy csak test (anyag) vagyunk, hogy a szerelem puszta kémia. De mikor a sebhelyeinkre tekintünk, el kell tűnődnünk: ha a testünkről nem múlnak el a múltban szerzett fájdalmak nyomai, vajon a szívünkből – melynek fájdalma sokkal nagyobb – elmúlnak-e?

Az apák életformájukon keresztül világnézetet tükröznek. Laza rövidnadrágban, hétköznapi hajviselettel tudnak rendre utasítani anélkül, hogy ez számukra nagy erőfeszítésbe kerülne. Lehet, hogy szeretnének divatosan öltözni, de erre nincs idejük. Szeretnének lazítani, de világokat kell, hogy igazgassanak. Talán megfordul a fejükben, hogy – a modern önmegvalósító kultúrához igazodva – különcködjenek: figyelemkeltés, divatos márkák kultusza, nyilvános szereplés. De valójában családjuknak arra van szüksége, hogy kivigyék a szemetet reggel.

Ha az emberiséget meg kell menteni, ha környezetednek védelemre van szüksége, nem éjszakai szórakozóhelyekre vagy partikra mész segítségért. Az apákhoz mész. Miért? Mert ösztönösen tudod, hogy a 'szolgálj másokat és halj meg értük' elhívást azok töltik be legjobban, akik már eleve szolgálnak és meghaltak önmagukra nézve.

A családapa minden tettét ez motiválja: minél jobban küzdjön azért, hogy családja ne bukjon el. Élete minden napja lehetőség arra, hogy szembeszegüljön családja ellenségével, minden nap imádkozik erőért, Krisztusra tekint és küzd. De minden apára igaz, hogy egyszer el fog fogyni az ereje. Eljön a nap, mikor már nem lesz képes megvédeni családját. Nem lesz képes csillapítani lánya zokogását. Már nem lesz ott, hogy nevessen fiával, és nézze, ahogy az futásával megpróbálja lehagyni a szelet. Nem lesz ott a felesége mellett, aki számára korábban elég volt a puszta jelenléte, hogy az felülkerekedjen félelmein.

Egy napon tehát elhalványul az apa szemében izzó fény. Lélegzetvétele suttogássá csendesül, és megáll. Ez a legkegyetlenebb dolog. Azonban egy apa, különösen egy jó apa, készít a családjának egy utolsó ajándékot. Felkészíti családját a halálra, az elválásra, és rábízza szeretteit egy olyan apára, aki soha nem hal meg.

Az apák, különösen a jó apák, feleségüket és gyermekeiket saját világuk részeseivé teszik. Mikor meghalnak, olyanok lesznek szeretteik számára, mint a dallamot szüntelenül megadó hangvilla. A szomorúság ellen az apák nem tehetnek semmit, erre csak az Atya Fia képes. Minden, ami az apák rendelkezésére áll, az a jelen, és talán még némi idő a jövőből. Addig kell a feleségről gondoskodni, a gyermekekre kincsként vigyázni, dolgozni, felügyelni a házra, szolgálni a gyülekezetben. Van tehát egy világ, egy apró kis világ, ami az apáktól függ.

Mások sóvároghatnak nagy dolgok után. Egy apa azonban tudja: ő már rendelkezik nagy dolgokkal.

Fordította: Popovics Szidónia

http://cbmw.org/topics/fatherhood/fatherhood-and-the-worlds-it-creates/

AZ EGYHÁZTAG hét kötelessége

JONATHAN LEEMAN

Mi jut eszedbe az „egyházkormányzás" kifejezésről? Gyülekezeti tagok összejövetele? Presbiterek tanácskozása? Nézeteltérések a költségvetéssel vagy a szőnyeg színével kapcsolatban? Gyakran csak ilyesmire gondolunk.

Az egyházkormányzásnak ugyanakkor ennél többet kellene jelentenie. Valójában szorosan kellene kötődnie a gyülekezet mindennapjaihoz, és mindenkinek szerepet kellene kapnia benne.

Egyszerű egyháztagként tisztában vagy azzal, hogy Jézustól kaptad a feladatodat? A presbitereidnek különleges hivatása van, de ne feledd el, hogy neked is. Jézus pedig éppen annak érdekében ajándékozott meg presbiterekkel, hogy megtanítsanak téged arra, tedd meg te is a magad részét.

Jézusnak a tanítványsággal kapcsolatos terve tehát minden egyes egyháztagnak ad feladatot. Vajon milyen kötelességek járnak ezzel a feladattal? Tekintsünk meg ezek közül legalább hetet.

1. Járj rendszeresen a gyülekezetbe

Megkeresztelt hívőként és egy egyház rendes tagjaként kötelességed rendszeresen járni a gyülekezetbe. Az Írás nem is lehetne egyértelműbb azzal az alapvető kötelességgel kapcsolatban, hogy szánjuk oda szeretetünket, jócselekedeteinket és bátorításunkat. Ugyanakkor foglalkozzunk is egymással annak érdekében, hogy előmozdítsuk a szeretetet és a jócselekedeteket! Ne maradjunk távol az istentiszteleti alkalmaktól, ahogyan azt néhányan teszik, hanem bátorítsuk egymást, minél inkább közeledni látjuk a napot (Zsid 10,24-25).

Emlékezzünk az utolsó ítéletre ezzel a bűnnel kapcsolatban is! (Zsid 10,26-27) Nagy a felelősségünk. Ha nem jársz rendszeresen gyülekezetbe, nem tudod betölteni a következő hat kötelességet, hiszen minden mást a részvétel tesz lehetővé.

2. Segíts megőrizni az evangéliumot

Megkeresztelt hívőként és az egyház rendes tagjaként kötelességed megvédelmezni és megőrizni az evangéliumot és az evangélium szolgálatát a gyülekezetedben.

Gondolj csak Pál apostol megdöbbenést kifejező szavaira a Galatákhoz írt levél első fejezetében: *„Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ilyen hamar más evangéliumra hajlotok"* (Gal 1,6). Nem a lelkészeket, hanem a gyülekezeti tagokat dorgálja meg, és elmondja nekik, hogy uta-

sítsanak vissza akár apostolokat vagy angyalokat is, amennyiben azok hamis evangéliumot hirdetnek.

Ez pedig azt jelenti, keresztyén testvérem, hogy köteles vagy tanulmányozni és ismerni az evangéliumot. Össze tudod foglalni azt hatvan másodpercben vagy még rövidebb idő alatt? Ki tudod fejteni a hit és a cselekedetek kapcsolatát? Élhet egy keresztyén ember meg nem bánt bűnben? Miért, vagy miért nem? Miért fontos egy keresztyén számára elismerni a Szentháromság tanát? Milyen szerepet játszik a jótett, a közösség, a vendégszeretet egy gyülekezet evangéliumi szolgálatának előmozdításában? Miért ne hagyja egy gyülekezet felforgatni az identitását és a szolgálatát egy politikai párt által?

Ezek olyan kérdések, keresztyén testvérem, amelyet annak érdekében kell megválaszolnod, hogy őrködni tudj az evangélium felett. Nem azt mondom, hogy a presbitereidtől függetlenül találj válaszokat. Néhány kérdésben nekik kellene ellátniuk téged válaszokkal. Amennyiben ezt nem teszik, talán nem a legjobb gyülekezetben vagy. Ismerd az evangéliumot, és azt, hogy az mit követel meg a gyülekezet és a keresztyén ember életében.

3. Segíts megerősíteni az evangélium polgárait

Megkeresztelt hívőként és az egyház rendes tagjaként kötelességed megvédelmezni és megőrizni az evangéliumot, valamint annak szolgálatát az evangélium polgárainak megerősítése és megcáfolása által.

A fegyelem ügyében Pál nem a korinthusi presbiterekhez, hanem magához a korinthusi gyülekezethez címzi szavait (1Kor 5,1-13; 2Kor 2,6-8). Hasonlóképpen, keresztyén testvérem, neked is az a kötelességed, hogy befogadd és elbocsásd a gyülekezeti tagokat. Jézus adta neked ezt a feladatot. Csupán az önelégültség, a nominalizmus és a teológiai liberalizmus vezethet arra, hogy elvesd ezt a szolgálatot.

Természetesen ez a munka sokkal többet jelent annál, mint hogy az ember megmutatja magát a gyülekezeti összejöveteleken, és támogatja az új tagok felvételét. Magában foglalja azt, hogy ismerjük a gyülekezetünk tagjait, illetve ők is ismernek bennünket – a hétköznapi életben is. Nem tudsz megerősíteni és felügyelni valakit, akit nem ismersz, becsületesen mindenesetre semmiképpen sem. Ez nem jelenti azt, hogy felelős lennél azért, hogy gyülekezeted minden tagját személyesen ismerd. Együtt végezzük ezt a munkát. Mindemellett keresd a lehetőségét annak, hogy gyülekezeti társaidat bevond életed megszokott ritmusába. Pál egy használható feladatlistát kínál ennek megvalósításához: Testvéri szeretettel tanúsítsatok családi ragaszkodást egymás felé! Tegyetek túl egymáson a kölcsönös tisztelet kimutatásában! Sose legyél híján a szorgalomnak; lelkiekben légy buzgó; szolgáld az Urat! Örvendezz a reménységben; légy türelmes a szenvedésben és állhatatos az imádságban (Róm 12,10-13)! Hogyan kezdj neki ennek a listának?

4. Látogasd a gyülekezeti összejöveteleket

Hogyan tudod tehát megőrizni az evangéliumot és támogatni annak polgárait? Azáltal, hogy következetesen megjelensz a gyülekezeti összejöveteleken.

Különböző gyülekezetek eltérő módon hoznak döntéseket, amely rendjén is van így. Bármilyen fórumot is használjon ugyanakkor a gyülekezeted, hogy döntéseket hozzon az evangéliummal kapcsolatos tanításokra és személyekre vonatkozólag, neked ott a helyed.

A gyülekezeti alkalmakon előfordulhat éles hangnemben folytatott társalgás. Ezt megértem. Olykor van vita és lázadás. Isten kegyelméből jelen lehettem számos közösség gyülekezeti alkalmán, ahol melegséget, valamint bátorító és kellemes családi együttlétet tapasztalhattam meg. Ezek egy része a lelkészek vezetésétől függött, valamint attól, hogyan tervezték meg az összejövetelt. Más részük ugyanakkor rajtunk, tagokon múlik.

5. Taníts más gyülekezeti tagokat

Megkeresztelt hívőként és az egyház rendes tagjaként kötelességed megvédeni és megőrizni az evangéliumot és annak szolgálatát a gyülekezetben más gyülekezeti tagok tanítása és fegyelmezése által. Emlékezz az Ef 4,15-16-ra! Az egyház úgy épül fel a szeretetben, hogy minden egyes rész elvégzi a maga feladatát. A te feladatod, hogy építsd az egyházat. Ennek egy része szavak általi szolgálatból áll. Néhány sorral lejjebb Pál azt mondja, hogy *„szóljatok igazságot, kiki az ő felebarátjával, mert egymásnak tagjai vagyunk."* (Ef 4,25) Mondj igazat nekik, és segíts nekik növekedni! A szavunk legyen *„hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak"* (Ef 4,29). Tedd tehát képessé magad arra, hogy megszólítható légy! Hajlandó vagy meghallgatni másokat? A keresztyénség alapja, hogy segítjük más hívők épülését. Ez része a nagy parancsolatnak és a tanítvánnyá tétel betöltésének.

6. Oszd meg az evangéliumot kívülállókkal

Amennyiben Isten a második Ádámmal való egyesülés által papságot adományozott neked, az egész életed szavakban és cselekedetekben az evangéliumot tükrözi. Hírnök vagy. Pál szolgálata és példája érdemben így ismételhető el: A megbékélés üzenetét közvetítette számunkra. Ennélfogva mi Krisztus hírnökei vagyunk, bizonyosak lehetünk benne, hogy Isten rajtunk keresztül nyerhet meg valakit. Hivatkozhatunk Krisztus nevére: *„béküljetek meg Istennel"* (2 Kor 5,20).

Minden keresztyén megbékéltetett, tehát mindannyian megkapták a megbékélés üzenetét. Ezáltal van hivatkozási alapunk, és imádkozhatunk a bűnösökért, hogy megbékéljenek Istennel. Ez is egy része a feladatodnak. A „Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá" (Mt 28,19) parancsolat tehát neked szól.

7. Kövesd a vezetőidet

A lelkészek és a presbiterek feladata, hogy felkészítsék a szenteket a szolgálat feladataira: az említett hat kötelességre (Ef 4,12). Amennyiben a presbiterek nem tanítják az evangéliumot s a keresztyén hit alapelveit a gyülekezetnek, nem tanítják meg egymásnak a kötelességeket, akkor rosszul készítik fel a gyülekezetet a feladatra, amelyet Jézus jelölt ki nekik.

Ez azt jelenti, keresztyén testvérem, felelős vagy azért, hogy a presbiterek útmutatásának és tanácsának megfelelően hasznossá tedd magad. Tartsd magad a megbízható tanítás példájához, amelyet tőlük tanultál (2Tim 1,13). Az üldöztetésen és a szenvedésen keresztül is kövesd a tanításukat, magatartásukat, szándékaikat, hitüket, szeretetüket és kitartásukat (2Tim 3,10-11)!

Legyél te a Példabeszédek bölcs embere, aki a bölcsesség, a boldogulás és az élet ösvényét választja, féli az Urat, és figyel az útmutatásra. Ez jobb választás, mint a gyémánt és az arany.

Az autoritás felelősséget eredményez

A Biblia adja a végső autoritást, a gyülekezet számára tehát a felelősséget is. Az autoritással felelősség is jár. Egy gyülekezethez történő csatlakozás által a gyülekezeted tanításáért, illetve minden egyes tag tanítványságáért felelőssé válsz.

- Felelős vagy azért, hogy tegyél valamit, amennyiben lelkészed egy hamis evangéliumot kezd el tanítani.
- Felelős vagy annak biztosításáért, hogy a tagságra jelölt személy megfelelő módon megértse az evangéliumot.
- Felelős vagy keresztyén testvéred tanítványozásáért, lelkigondozásáért és táplálásáért, hogy el tudjon változni Krisztus hasonlatosságára.
- Felelős vagy azért, hogy az a gyülekezeti tag ki legyen zárva a gyülekezeti közösségből, akinek az élete és a cselekedetei már nem állnak összhangban Isten Igéjével.

Add össze a felelősségi köreidet, és rálelsz Jézusnak a tanítványságról alkotott elképzelésére.

Több mint az istentiszteleten való puszta megjelenés

Mikor új személyek szeretnének csatlakozni a gyülekezetemhez, arra kérjük őket, hogy egy presbiterrel folytatott beszélgetés keretén belül osszák meg bizonyságtételüket, és fejtsék ki az evangéliumot. Minden beszélgetés végeztével, amelyet személyesen vezetek, egy ehhez hasonló beszédet mondok:

Barátom, a gyülekezethez való csatlakozás által részesülsz a közös felelősségben, hogy ez a gyülekezet hitben járva hirdeti-e az evangéliumot. Tehát te is felelős leszel azért, amit ez a gyülekezet hirdet, valamint azért, hogy a tagok megmaradnak-e a hitben. Egy napon pedig meg kell állnod Isten előtt, és számot kell adnod arról, hogyan használtad ezt a hatalmat. Csak kényelmesen hátradőlsz, személytelenül, és nem teszel sokkal többet, mint hogy megjelensz a vasárnapi istentiszteleten? Vagy beleveted magad az evangélium tanulmányozásának, a kapcsolatok építésének és a tanítványok képzésének kemény és hasznos munkájába? Több kézre van szükségünk az aratáshoz, ezért remélem, csatlakozol hozzánk ebben a munkában.

Hogy állsz ehhez a kérdéshez? Felvállaltad már ezt a feladatot?

Fordította: Bechtel-Fekete Csilla

https://www.thegospelcoalition.org/article/your-7-job-responsibilities-as-a-church-member

Ne hallgass a szívedre!

Jon Bloom

A „Hallgass a szívedre” jelmondat egy az emberek milliói által elfogadott krédó. Ez a nyugati popkultúra legnagyobb mítoszainak a hitvallása; egy evangélium, amelyet nagyon sok elbeszélés, film és ének hirdet. Az a lényege, hogy a szívünk iránytűként működik bennünk, amely mutatja a valódi északot, ha pedig van elég bátorságunk, hogy kövessük, elvezet a helyes irányba. Azt hangoztatja, hogy a szívünk egy igazi kalauz, ha pedig van bátorságunk hallgatni rá, akkor el fog vezetni az igazi boldogságra. Ez a hitvallás azt mondja, hogy elveszettek vagyunk, és a szívünk fog megmenteni minket. Mindez rendkívül egyszerűen, szépen és felszabadítóan hangzik. Az elveszett ember számára ez egy csábító evangélium.

Ez az a vezér, akit követni akarsz? Gondolkozz el rajta egy kicsit! Mit mond neked a szíved?

Kérlek, ne válaszolj! A szíved ma valószínűleg mondott olyan dolgokat, amelyeket nem kívánsz megismételni. Tudom, hogy az enyém mondott ilyeneket. A szívem azt diktálja, hogy az egész valóság az én kívánságaimat szolgálja. A szívem szereti a legjobbat gondolni rólam és a legrosszabbat másokról – kivéve, ha azok a mások történetesen jót gondolnak felőlem, mert akkor ők csodálatos emberek. Amennyiben nem látnak engem jó színben, vagy csupán nem értenek velem egyet, akkor bizonyára velük valami baj van. Mialatt a szívem a saját erényeit és mások hibáit méregeti, egyszeriben nagyon vonzónak találhat egyes erkölcstelen vagy rettenetesen dühös gondolatot.

A „hallgass a szívedre” krédó egyáltalán nem található meg a Bibliában. A Biblia valójában arról beszél, hogy a szívünk beteg: *„Csalárdabb a szív mindennél, és romlott az, ki ismerhetné ki?”* (Jer 17,9) Jézus, a nagy orvos, felsorolja ennek a betegségnek félelmetes tüneteit: *„Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások.”* (Mt 15,19) Mindezek nem vezetői rátermettségre vallanak.

Az igazság az, hogy senki sem hazudik nekünk többet, mint a saját szívünk. Senki. Hogyha a mi szívünk egy iránytű, akkor az amolyan Jack Sparrow-féle iránytű: nem az igazat árulja el nekünk, hanem azt, amit hallani szeretnénk. Ha pedig a szívünk egy kalauz, akkor olyan, mint Nyanya Banya: nem jóakaratú, hanem betegesen önző. Ha azt tesszük, amit a szívünk diktál, akkor valójában elferdítünk és megrontunk minden vágyat, minden szépséget, minden

személyt, minden csodát és minden örömöt. A szívünk ezeket mind a saját dicsőségére és elkényeztetésére akarja felhasználni.

Nem, a szívünk nem fog megmenteni minket. Sokkal inkább arra van szükségünk, hogy megmentsenek bennünket a szívünktől.

A szívünk nem arra lett tervezve, hogy vezér legyen, hanem hogy vezetve legyen. Nem arra lett teremtve, hogy isten legyen, akinek hinnünk kell, hanem arra, hogy Istenben higgyen. Amennyiben a szívünkből istent csinálunk, akit felkérünk, hogy vezessen minket, önimádatba, nyomorúságba és végül kárhozatba fog juttatni bennünket.

A szívünk nem tud megmenteni minket, mert a szívünkkel levő probléma igazából a problémánk szíve, gyökere. Ha azonban a szívünk rendeltetésének megfelelően hisz Istenben, Isten megment bennünket (Zsid 7,25), és túláradó örömöt ad (Zsolt 43,4).

Ezért ne higgy a szívednek, hanem inkább arra utasítsd, hogy higgyen Istenben! Ne rá, hanem Jézusra hallgass! Figyeld csak meg, hogy Jézus nem azt mondta a tanítványainak, hogy „Ne nyugtalankodjék a szívetek, hanem higgyetek a szívetekben." Hanem azt mondta, hogy *„Ne nyugtalankodjék a szívetek, higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem."* (Jn 14,1)

Amennyiben a szíved irányítani, pásztorolni próbál ma téged, ne engedj neki, és ne kövesd őt! A szíved nem pásztor, hanem csupán egy fellengzős juh, amelynek a megmaradó bűn miatt farkasszerű tulajdonságai vannak. Ne légy követője, és légy nagyon óvatos, amikor hallgatod őt! Ne feledd: a szíved csak azt mondja, amit hallani szeretnél, és nem azt, hogy melyik a helyes irány. Tehát csupán azért hallgasd meg őt, hogy megtudd, mit is akarsz igazából, utána pedig vidd a vágyaidat Jézus elé, úgy a jókat, mint a gonoszakat, kérésként és bűnvallásként egyaránt!

Jézus a pásztorod (Zsolt 23, Jn 10). Hallgass az Ő hangjára és szavára, légy az Ő követőjévé (Jn 10,27)! Engedd, hogy Ő legyen – egy nagy himnusz szavaival élve – „szívednek szíve bármi is történjék!" Ő az igazság, Ő az út és Ő fog elvezetni az életre (Jn 14,6).

Fordította: Béla Éva

http://www.desiringgod.org/articles/don-t-follow-your-heart

Miért beszélünk a bűnről?

Richard Phillips

(Részlet Richard Phillips Jézus, az evangélista című művéből)

Minden igehirdető tudja, hogy az emberek nem szeretnek a bűnről hallani. A bűn emlegetését barátságtalan, negatív dolognak tekintik, és szívesebben gondolkodnak más, pozitívabb és kellemesebb témákról. Olyan ez, mintha valaki látogatóba menne egy lepratelepre, s ott magáról a lepráról akarna előadást tartani. A betegek éppen a betegségükről szeretnek a legkevésbé hallani. Mivel állandóan ezzel küszködnek, nem szívesen gyűlnek össze csak azért, hogy még egy előadást is meghallgassanak betegségük hatásairól és természetéről. Mivel szenvednek tőle, inkább valami szórakoztatóra vágynának, ami eltereli a gondolataikat. A hasonlat rendkívül találó, hisz maga a Szentírás is gyakran használja a lepra képét, amikor a bűnről tanít bennünket.

Akkor miért kellene a keresztyéneknek a bűn kérdésénél időzniük? James Montgomery Boice a következő választ adja erre a kérdésre: *„Egyszerűen azért, mert a keresztyének realisták. Felismerték, hogy a bűn egy mindennapi tapasztalat, s egyben az emberiség legnagyobb problémája. Sőt, mi több: azt is felismerték, hogy a Biblia mindenhol kihangsúlyozza a fontosságát."*

A keresztyének azonban nem csupán azért beszélnek sokat erről a témáról, mert egyre valóságosabban akarják látni magukat, hanem azért is, mert egy jó hírük is van a bűnnel kapcsolatosan. Egy dolog azért összegyűjteni a leprásokat, hogy meghallgassanak egy előadást a bőrbetegségekről, és teljesen más dolog a szenvedő és haldokló emberek között állva arról a gyógyszerről beszélni, ami megmentheti őket. Mi, keresztyének azért beszélünk a bűnről, mert Jézus Krisztusban megtaláltuk rá a megoldást, és általa másoknak is gyógyszert ajánlunk erre a mindent átható betegségre.

Fordította: Incze Andrea

http://www.ligonier.org/blog/why-we-talk-about-sin/

Az élet **forrása**

Szőlősi-Tuncsik Amanda
Balatonalmádi

Szőlősi-Tuncsik Amandának hívnak, 1995. január 5-én születtem Egerben. Egy Miskolctól nem messze lévő kis faluban nőttem fel, Tardonán, két testvéremmel együtt. Apukám Németországban vállalt munkát, hogy megfelelő anyagi hátteret és javakat biztosítson a család számára, így legfőképp anyukám nevelt fel minket. Nagyszüleimet nem ismertem, ők korán meghaltak, ezért anyának nem volt segítsége otthon. Apa egy-két havonta járt haza, és csak ilyenkor tudta kivenni a részét a családi életből. Testvéreimmel mindhárman megkeresztelkedtünk, valamint konfirmáltunk a tardonai református templomban, de nem jártunk vasárnaponként istentiszteletre.

Mindez 2006-ban megváltozott, amikor anya másodunokatestvére meghalt, akit testvéreként szeretett. Elkezdett templomba járni, ily módon ismerte meg az egykori tardonai lelkipásztort, akinek a szervezésében 2006 őszén egy termékbemutató került megrendezésre a tardonai kultúrházban, ahová a családunk is hivatalos volt. Itt találkozott először a nővérem a lelkipásztor fiával. Aki udvarolni kezdett a nővéremnek, így hát lassan az egész család rendszeres látogatójává vált a vasárnapi istentiszteleteknek. 2007-ben megismerkedtünk a Református Presbiteriánus Egyházzal is egy húsvéti konferencia keretében. Később, 2008-ban nővérem összeházasodott a lelkész fiával, a két család viszonya pedig nagyon jó volt, rengeteg időt töltöttünk együtt. A családunk megismerkedett a Bibliával és folyamatosan igei tanításokat kapott.

Általános iskolás koromban nem okozott gondot mindezt felvállalni, még az akkori legjobb barátnőim is eljöttek velem néhány bibliaórára, istentiszteletre, sőt még kántorképzőbe és a miskolci angol táborba is elkísértek. Ám ekkor én még nem értettem meg az evangélium üzenetét. Végzősként egyre többször került szóba, hogy majd a ballagás után együtt fog bulizni az osztályunk, mivel az egyik osztálytársam szülei egy kocsmát üzemeltettek. Így is történt, persze a szüleimnek megmagyaráztam, hogy csak néhány barátnővel összeülünk, aztán beszélgetünk. Ezután megindult a lavina, mivel megtetszett ez a fajta életstílus, ennek következtében 2009 nyarán

sokszor „aludtam a barátnőimnél”. A szombat esti bulik után pedig egyre terhesebb volt felkelni a vasárnap délelőtti istentiszteletek miatt, és küzdeni azzal, hogy ébren maradjak. Minél nagyobb lettem, annál inkább csak a törvényeket láttam, viszont a kegyelmet, Krisztus szeretetét nem. Annyit fogtam fel az egészből, hogy a keresztyének élete csupa korlátokból és lemondásból áll.

Olvastam a Bibliát, valamint több keresztyén könyvet is, de a gimnáziumban egy idő után már egyáltalán nem tudtam összeegyeztetni a két életemet, ezért „jól jött”, hogy pont akkoriban a családom és a lelkészcsalád kapcsolata megromlott. Onnantól kezdve nem jártunk istentiszteletekre, kivéve a nővéremet, aki akkor már az apósáékkal lakott együtt. A bátyám is beleunt a keresztyénségbe, továbbá az egészet egy képmutatásnak tartotta, majd közölte, hogy többé nincs szüksége erre. A nővéremmel továbbra is tartottam a kapcsolatot és látogattam, azonban tudta, hogy nem vagyok nyitott a keresztyénségre, így csak keveset beszélt nekem Istenről. Nem szerettem, amikor emlékeztetett arra, hogy az életem rossz úton halad és nem tudhatjuk, hogy meddig leszünk itt ezen a földön. A lelkiismeretem ilyenkor folyamatosan vádolt, így mindig gyorsan igyekeztem elterelni a témát.

Kihasználva az otthoni feszült légkört és elmérgesedett családi viszonyokat a gimi ideje alatt egyre több alkalmam volt zülleni és több kapcsolatba is belebonyolódtam, amelyek azonban nem töltöttek be lelkileg és sorra csalódással végződtek. Ezután Budapesten, az egyetemista éveim alatt a bánatomat sorozatokba fojtva képes voltam akár egész napokat a képernyő előtt tölteni. Úgy éreztem, hogy ez kiszakít a valóságból, a szürke hétköznapokból, ugyanakkor csak a figyelmemet terelte el a problémáimról. Annyira beleéltem magamat a történetekbe, hogy a szereplőket családtagként, barátként szerettem. Érzelmileg teljesen megkötözött ez a dolog, függőséggé vált. Nyilvánvaló, hogy mindez rombolta a szociális kapcsolataimat is. Egy idealizált világba menekültem, viszont idővel rájöttem, hogy ez sem nyújt tartós örömet, és egyre jobban elkezdett felemészteni a belső üresség érzése. Az életem Krisztus nélkül nemcsak üres volt, hanem céltalan is.

Nővérem látta az állapotomat és próbált terelgetni a hit felé. Ennek hatására úgy döntöttem, hogy vele együtt újra elmegyek egy-két alkalomra a miskolci presbiteriánus gyülekezetbe. Úgy gondoltam, hogy nincs veszítenivalóm és miért ne próbálhatnám ki egy utolsó esélyként a bennem lévő űr betöltésére. Mivel Budapesten laktam, és csak havonta jártam haza, csupán néhányszor volt lehetőségem elmenni egy-egy miskolci alkalomra, ellenben újra elővettem a Bibliát, és elkezdtem imádkozni Istenhez. Különösen vizsgaidőszakban tapasztaltam meg gondviselését. Valami megmozdult bennem, és úgy éreztem, hogy egyre többet szeretnék megtudni Istenről.

Kis idő elteltével összeszedtem a bátorságomat és úgy döntöttem, hogy megnézem a budapesti presbiteriánus gyülekezetet. Ez 2014. március 2-án történt. Azt hiszem, az itt elhangzott igehirdetés volt az első olyan, ami nagyon megérintett. Akkor tudatosult bennem, hogy valóban csak két út létezik, és ha nem Krisztust választom, illetve ha még nem akarok választani, azzal épphogy a Sátán malmára hajtom a vizet. Ezután minden erőmmel azon voltam, hogy Istennek tetsző életet éljek, ami az elején egész jól ment. Az Ellenségnek azonban egyáltalán nem tetszett a tőle való elszakadásom gondolata, így támadásba lendült és elkezdett ostromolni. Folyamatosan kísértésekkel találtam magamat szemben. Felkerestek a régi barátok, hirtelen mindenkinek nagyon fontos lettem. Ekkor még nem értettem, hogy a keresztyén élet egy harc, és a győzelem érdekében készülnöm kell erre, tehát fel kell fegyverkeznem. Hatalmas nyomás nehezedett rám. Egy idő után nem tudtam tovább küzdeni. Utólag már látom, hogy egyedül szerettem volna megnyerni ezt a csatát, és nem kiáltottam segítségért az Úrhoz, így a világ lassan, fokozatosan újra bekebelezett. Isten azonban ez idő alatt is folyamatosan a tenyerén hordozott és nem engedte, hogy bizonyos határokat átlépjek.

Ekkor találkoztam Szőlősi Zsomborral – aki most már a férjem, – mivel Miskolcon dolgozott azon a nyáron. Sok időt töltöttünk együtt, sokat beszélgettünk, majd egymásba szerettünk, és sajnos parázna kapcsolatban kezdtünk élni. Igaziból ő is csak egyre távolabb vitt Istentől, mivel épp a lázadó korszakát élte. Egyre nagyobb teher nehezedett rám, mivel szerettem őt, de Istent is szerettem volna követni, őt viszont egyre jobban zavarta ez. Egyszer aztán megkérdezte, hogy kit választok, őt vagy Istent. Én pedig, azt mondtam, hogy nem szeretnék választani, de ha nagyon muszáj, akkor Istent fogom, mert még rengeteg kérdésemre nem kaptam választ, és addig nem vagyok képes lemondani erről. Kértem tőle, hogy jöjjön el velem alkalmakra addig, amíg nem tudok dönteni. Ebből az következett, hogy elkezdtünk járni Balatonalmádiba istentiszteletekre,

azonban Zsombor kijelentette, hogy azt ne várjam, hogy ő valaha is meg fog térni.

Így ment ez több, mint fél éven keresztül, egészen 2015. februárig, amikor ugyanis csillapíthatatlan vágyat éreztem, hogy kiöntsem a lelkemet neki, és elmondjak mindent az életemről, minden bizalmas ügyemet és elkövetett hibámat, tévedésemet. Erre Zsombor is megindult, és ő is ugyanígy tett. Istennek célja volt ezzel az őszinte beszélgetéssel. Ezáltal mindketten szembesültünk szívünk gonoszságával, illetve gyarló, bűnös emberi mivoltunkkal. Meglátttuk, hogy segítségre szorulunk. Ezután Istenhez fordultunk és az Ő kegyelméből teljesen új irányt vett az életünk és a kapcsolatunk is. Ebben segítségünkre volt lelkipásztorunk, Bagoly Gyula, akinek hálásak vagyunk a kitartó lelki gondozásáért. Elkezdtük komolyan venni az alkalmak látogatását, a Biblia és keresztyén irodalmak olvasását, valamint 2015 nyarán a tanítványképzőnek is nekifogtunk. Eközben az Úr folyamatosan rámutatott a helytelen döntéseinkre, bűneinkre, és a kettőnk kapcsolatát visszaépítette oda, ahonnan indulnia kellett volna; formált minket és azóta is formál az Ő képére. 2016. június 5-én tagjai lettünk a balatonalmádi presbiteriánus gyülekezetnek és egy hónappal később házasságot kötöttünk.

Csodálatos és felfoghatatlan ez a kegyelem, amiben Isten részesített, hogy az Ő tulajdon Fiát adta személyesen értem, és az Ő gyermekévé fogadott. Hálás vagyok azért, hogy Krisztus annyira szeretett, hogy lehajolt hozzám, életet lehelt belém és megajándékozott az örök élettel!

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban."
(Róm 8,38-39)

Az egyedüli igaz szabadság

John Piper

Jézus azt mondta a zsidóknak, akik hittek benne: *„Ha megmaradtok az én beszédemben, bizonnyal az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket"* (Jn 8,31-32)

Mi az igazi szabadság? Te szabad vagy?

1. Amennyiben nem vágysz arra, hogy megtegyél valamit, akkor nem vagy teljesen szabad ahhoz, hogy megtedd. Ó, talán segítségül hívhatod az akaraterőt, hogy meg tudd tenni, amit valójában nem szeretnél, ezt azonban senki sem hívja teljes szabadságnak. Nem így szeretnénk élni. Olyan kényszer és nyomás nehezedik ránk, amelyet nem kívánunk magunknak.

2. Amennyiben pedig vágysz arra, hogy megtegyél valamit, de nem vagy képes rá, akkor nincs szabadságod arra, hogy megtedd.

3. Amennyiben rendelkezel a vággyal és a képességgel, hogy megtegyél valamit, azonban nincs rá lehetőséged, akkor nincs szabadságod arra, hogy megtedd.

4. Amennyiben rendelkezel a vággyal és a képességgel, hogy megtegyél valamit, és lehetőséged is van rá, hogy megtedd, de mindez a végén elpusztít téged, nem vagy teljesen szabad – nem vagy valóban szabad.

A teljes szabadsághoz szükségünk van a vágyra, a képességre, valamint a lehetőségre, hogy olyasvalamit tegyünk, ami örökre boldoggá tesz bennünket. Megbánás nélkül. Egyedül Jézus, az Isten Fia, aki meghalt és feltámadott értünk, képes ezt lehetővé tenni.

Amennyiben a Fiú szabaddá tesz, valóban szabad leszel.

Fordította: Bechtel Helmut Herman
http://www.desiringgod.org/articles/the-only-true-freedom

Mi volt Betlehem csillaga?

R. C. SPROUL

A Máté evangéliumának 2. fejezetében találjuk az ismerős leírást a bölcsekről (akik elmentek, hogy meglássák Jézust) és a csillagról, amelyet „Betlehem csillagának ” neveznek.

„Ők pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És ímé a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megy vala mind addig, a míg odaérvén, megálla a hely fölött, a hol a gyermek vala. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének. És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát.” (9-11 versek)

Milyen rendkívüli történet: bölcs emberek elindulnak Keletről, feltűnik egy csillag, hogy mutassa nekik az utat, majd ajándékokat ajánlanak fel a Messiásnak. Kik voltak ezek a bölcsek? Minden valószínűség szerint Babilonból jöttek. Babilon volt a középpontja annak a civilizációnak, ahol már régóta komolyan foglakoztak csillagászattal. Akkoriban a csillagászat szoros kapcsolatban állt a csillagjóslással. Manapság ez furcsának tűnik, de az ókori gondolkodásban nem volt az. Ha belegondolunk, az emberek még most is olvasnak horoszkópot. Izráel tizenkét törzséből nem sokan tudnának akár egyet is megnevezni, de azt biztosan meg tudják mondani, hogy milyen csillagjegyben születtek: Oroszlánok, Halak vagy Vízöntők. A babiloni kultúrában azok, akiket bölcseknek neveztek, komoly tanulmányozói voltak a csillagoknak. A csillagászat és a csillagjóslás tudósai is voltak. Feljegyzések vannak arról, hogy a babiloni fogság után nagy zsidó közösség volt jelen Babilonban. Ezzel is magyarázható, hogy amikor a bölcsek látták az említett csillagászati jelenséget, arra következtettek, hogy egy királynak kell megszülnie Izráelben. Megértették, hogy a csillag megjelenésének messiási jelentősége van. S annak ellenére, hogy névleg pogányok voltak, örömmel telt meg a szívük. Nem tudjuk, hányan voltak, de valószínűleg körülbelül 550 mérföldet utaztak Babilonból Palesztinába, hogy lássák a Messiást és imádják Őt.

Az útmutatójuk tehát egy csillag volt. Minden bizonnyal ez volt az egyik leglátványosabb jelenség, melynek valaha is szemtanúi voltak. Nemrég olvastam Dr. Colin R. Nicholl A nagy krisztusi üstökös: Betlehem igazi csillagának felfedése című könyvét. A szerző hosszasan körülírja, hogy mi is volt a betlehemi csillag. Amellett érvel, hogy ez egy természeti jelenség volt – a tudósok óriásüstökösnek nevezik –, amely Jézus születésekor jelent meg. Az óriásüstökösök újra és újra megjelennek, mivel körpályákon mozognak hosszú éveken keresztül. Tehát a betlehemi csillag valami olyasmi lenne, mint a Halley-üstökös, amely időnként visszatér a földre. Dr. Nicholl azonban rámutat arra, hogy ez a csillag nem a Halley-üstökös volt. Isten eleve elrendelte, hogy a betlehemi csillag megjelenjen, jelezve, hogy Krisztus megszületett, csakúgy, ahogy azt is eleve elrendelte, hogy a történelemnek ez legyen a kiindulópontja.

Isten természetesen rendelhette volna úgy, hogy a csillag a semmiből bukkanjon fel, majd újra eltűnjön: a keresztyén hit meggyőződéseiben természetfölötti. Ugyanakkor különbséget kell tennünk a természeti és a természetfölötti között. Az univerzum természeti törvényei nem egyebek, mint azok az általános szempontok, amelyek szerint Isten – az Ő gondviseléséből – irányítja az univerzumot. Végül is mindent Ő igazgat – a természetit, a természetfölöttit, a hétköznapit és a rendkívülit –, és ezek által különböző módon munkálkodik. Dr. Nicholl amellett érvel, hogy a betlehemi csillag egy természeti

jelenség volt, melyet Isten természetfölötti módon rendelt el.

Az ókori világban az üstökösökre gyakran előjelekként tekintettek. Lehettek rossz vagy jó előjelek, melyek egy-egy nagyszerű emberi vagy természeti eseményt jeleztek: egy nagy jelentőségű születést vagy elhalálozást, egy földrengést vagy egy vulkánkitörés bekövetkeztét. Az Ótestamentum megtiltotta a csillagjóslást, Isten ugyanakkor használt természeti jelenségeket az időben és térben nagy jelentőségű események tanúsítására. Például amikor Mózes a Vörös-tengernél állt – mögötte az egyiptomi harci szekerek, előtte pedig a hatalmas víztömeg –, Isten nagy szelet támasztott, hogy kettéválassza a Vörös-tengert, és végignézze, ahogy az izraeliták biztonságosan átkelnek a túloldalra. Isten gyakran használ közönséges – vagy magától értetődő – terveket természetfölötti módon. Csodálatosan időzíti a dolgokat. Itt újra láthatjuk a természeti és természetfölötti, illetve a közönséges és rendkívüli egybefonódását. S az sem ellentmondás, hogy Isten elküldte az Ő dicsőséges Fiát, hogy egy közönséges istállóban szülessen meg: a Csodálatos a közönségesek között. Angyalok és pásztorok egyaránt magasztalták Őt. A csillag végül elvezette a bölcseket a megígért Messiáshoz, és imádták Jézust. Imádjuk mi is Őt most karácsonykor!

Fordította: Kovács Ábel

http://www.ligonier.org/blog/what-was-star-bethlehem/

HÍREK INNEN-ONNAN

Curcubet Gábor

Róma „előretörése"

Az Amerikai Evangéliumi Lutheránus Egyház zsinata augusztusban nagy többségben megszavazott egy nyilatkozatot, amelyben állást foglalnak Rómával kapcsolatban. Az egyesülést támogató nyilatkozat azt a törekvést fejezi ki, miszerint számtalan pontban egyetértenek a lutheránusok és a katolikusok. Ez természetesen teljesen ellentmond Isten Igéjének. Az elnöklő Elizabeth Eaton püspök asszony szerint a szavazat 500 évvel a reformáció után, és 50 évvel a Rómával elkezdett dialógus eredményeképpen született meg. Ezt számos más „fontos" nyilatkozat – többek között az elnöknő által említett, az 1999-es megigazulásról szóló közös (lutheránus és katolikus) nyilatkozat – gyümölcseként értékelték.

Jorge Bergoglio, akit többnyire Ferenc pápaként emlegetnek, a svédországi Lundban a reformációt „ünnepelte" egy hatalmas ökumenikus megemlékezésen. A találkozón jelen volt a Lutheránus Világszövetség vezetője Mudib Younan is, akivel egy nyilatkozatban rögzítették, hogy ezentúl még szorosabb párbeszédet folytatnak (azaz még több kompromisszumot kötnek).

Ferenc pápa engedélyt adott minden római katolikus papnak az abortusz bűnének megbocsátására az „Irgalom éve" kapcsán, amit ki fognak terjeszteni határozatlan időre. Bár az abortuszt továbbra is bűnnek tekintik, a büntetés már nem exkommunikáció (az egyházból való kizárás): ez a korábban halálos bűn megbocsáthatóvá vált.

Egy másik „népszerű" intézkedése Rómának Teréz anya szentté avatása, miután hitelesítették első, halála utáni csodatettét. Amit Róma tanít Teréz anyáról, az szöges ellentétben áll azzal, amit mondott. Erre Mike Gendron mutat rá, aki korábban római katolikus volt, de most már a tiszta Igét próbálja eljuttatni korábbi katolikus hívőtársaihoz: „Teréz anya arra bátorította a hindukat, muszlimokat és buddhistákat, hogy legyenek jobb hinduk, muszlimok és buddhisták. Soha nem mutatta fel az embereknek Krisztust, mint egyedüli Megváltót és Szabadítót. Ún. pszeudó panteizmust tanított: hite szerint Jézus mindenben jelen volt." Gendron még hozzáteszi: „Teréz anyát hitetlen agnosztikusként, hitetlensége és Krisztus evangéliumának elutasítása ellenére nyilvánították szentnek."

Mindezt tetézi Ferenc pápa aggodalma a környezetért. Természetesen nem az kifogásolható, hogy az egyházfő félti a természetet, hanem az általa javasolt megoldás: bűnnek nevezi a környezetszennyezést, és kijelenti, hogy az újrahasznosításban részt vevők ökológiai megtérésen mennek át.

Ezek szomorú hírek, melyek ismét megerősíthetnek minket abban, hogy Róma a mai napig sötétségben jár. S ebben részünk lehet, ha elmegyünk az ökumenikus alkalmakra, ily módon közösséget vállalva a katolikus egyház tanításaival.

Holdunk fénye hallhatóan tanít

CURCUBET GÁBOR

A Hold keletkezéséről vallott elméletek

A mai tudományos világban sokféle nézet terjed arról, hogyan keletkezett a Hold. Vegyünk szemügyre néhányat ezek közül!

A kiszakadás elmélete azt vallja, hogy a forró ősmasszából, – ami a Föld volt – kiszakadt egy csepp, ami a Hold lett. Később több okból is elvetették ezt az elméletet, amit még Charles Darwin egyik fia dolgozott ki.

A befogadás-elmélet szerint a Hold máshol keletkezett a Naprendszerben, és a Föld befogadta.

Ennek a cáfolata is egyszerű: a modellszámítások rámutattak arra, hogy a Föld nem képes befogadni, lefékezni és keringési pályára állítani egy Hold méretű objektumot.

A párhuzamos kifejlődés elmélete azt tanítja, hogy a Földnek és a Holdnak közös eredete van, ugyanabból a masszából jött létre. Ezen elmélet a két égitest összetételén bukott meg.

A több hold elmélete azt vallja, hogy a Föld befogadott sok kicsi Holdat, amiből összeállt a nagy. Nem volt nehéz megcáfolni a kőzetmintákból.

A becsapódás-elmélet szerint egy Mars méretű objektum becsapódott a Földbe, és kisodorta az anyagot, amiből nagyon gyorsan, mintegy 100 év alatt kialakult a Hold. Ez a legfrissebb modell 1975-ös, és ez az aktuális magyarázata a Hold létrejöttének. Nyilván ez a magyarázat is gyenge lábakon áll, és csak arról a kényszerről beszél, amivel az evolucionista tudósok ki akarják kerülni a teremtés tényét. Ezt az elméletet jellemzően olyan szimulációs modellekkel akarják bizonyítani, amelyekben csak egy lehetőség van, azaz nem a tényeket veszi alapul, hanem az elképzeléseket, és arra erőlteti a bizonyítást. A tudománynak azonban figyelembe kell vennie a tényeket.

A Szentírás szerint Isten teremtette a Holdat a teremtés negyedik napján, ugyanazon a napon, amikor megteremtette a Napot, Naprendszerünket és a csillagokat. A Hold nem véletlenek sorozataként keletkezett, hanem Isten mindenek feletti bölcs akaratából.

> *„És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknek. És legyenek világítókul az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lőn. Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat. És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és lőn reggel, negyedik nap." (1Móz 1,14-19)*

Isten Igéje világosan feltárja az okokat:

1. A Hold határozza meg az ünnepeket – 1Mózes 1, 14-19. A Nap meghatározza heti ünnepünket, az Úr napját. Ezzel szemben a Hold határozott meg ünnepeket a bibliai időben is.

2. A Hold mozgásához kapcsolódnak hónapjaink. Ez is egy határt jelent, határt, amire szükségünk van az idő mérésében. Isten úgy teremtette a Holdat, hogy az emberek naptárt készíthessenek segítségével. Pontosan tudhatják mit és mikor kell vetni, illetve betakarítani. Az amerikai indiánok minden holdtöltének külön nevet adtak, ami mutatta, hogy milyen tevékenység kapcsolódik hozzá.

3. A Hold fényt ad nekünk éjszaka. Romániában élő testvéreink közül sokan elmondhatják, hogy volt olyan időszak az életükben, amikor diktatúrában éltek. A kommunista diktatúra utolsó évtizedében sok megszorítással találták szembe magukat. Kevés élel-

miszer volt a boltokban, esetenként nem volt fűtés még az iskolákban sem, illetve nem volt meleg víz a tömbházakban, ezért a fűtőtestből engedték ki a fürdővizet, ha mégis adtak egy kis fűtést. De minden megszorítás közül talán a legrosszabb az éjszakai világítás hiánya volt. Akkor láthatták sokan, hogy milyen bölcsen alkotta Isten a Holdat. A Hold fényében lehetett járni az utcán és lehetett olvasni.

A fényárban úszó városokban a Hold fényét ma sokan észre sem veszik, a falvalókban és a városokon kívül azonban ma is nagy szolgálatot tesz. Régen a Hold fényénél utaztak, nem véletlenül használták a holdtöltére hazaérni szót, hiszen ebben az időszakban lehetett éjszaka is biztonságosan utazni.

Nem véletlenül van ilyen fénye a Holdunknak. Amennyiben nem mindig ugyanazt az oldalát mutatná nekünk, akkor a fényének intenzitása is változna. Isten ugyanakkor megóv bennünket a Hold káros hatásaitól is.

4. Árapály effektus. A Föld oly nagy energiával tartja pályán a Holdat, hogy azt csak egy 851 km vastag acél kábel bírná el szakadás nélkül. A Hold mérete elég nagy ahhoz, hogy megtartsa alakját, de ahhoz is, hogy irányítsa az árapályt, ezáltal pedig meghatározza a hajózás menetét, sőt ma már hatalmas erőművekkel „csapolják" a hullámok energiáját.

A Holdról való elmélkedés segíti lelki növekedésünket. Gondolkodjunk csak el azon, hogy miért teremtette meg Isten a Holdat. Az előbb felsorolt érvek mellé tehetjük a legfontosabb okot: Isten kijelentette magát a teremtett világban, többek között a Hold által is:

„Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtettél: micsoda az ember – mondom – hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá?"
(Zsolt 8,4-5)

„Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd, a melynek hangja nem hallható: szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk."
(Zsolt 19,1-5)

Valahányszor látjuk a Holdat, elgondolkodhatunk azon, hogy milyen bölcs, szeretetteljes és kegyelmes Isten. Hiszen a Hold megteremtésével megmutatta, hogy van teremtő. Ugyanakkor figyelmeztet is, hogy a Hold dicsőséges volta ne késztessen arra, hogy az égitestet imádjuk, hanem még inkább a Teremtő Istent:

„Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy megnetántorodjál, és le ne boruljazok előtt, és ne tiszteljed azokat, a melyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt."
(5Móz 4,19)

Ugyanakkor gondolkodjunk el, hogy mit jelenthet számunkra személyesen a Hold fénye.

A legtöbb embernek, aki nem sokat gondolkodik a Hold csodálatos voltán, általában csak annyit jelent, hogy telihold alkalmával nem tud aludni. Bevilágít az erős fény, ami zavaró lehet. A napszúráshoz hasonlóan, „holdszúrást" kaphatunk. Isten azonban védelmet ad övéinek:

„Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobb kezed felől. Nappal a Nap meg nem szúr téged, sem éjjel a Hold." (Zsolt 121,5-6)

Isten gondoskodik róla, hogy az övéit ne zavarja ez az égitest. Ne félelem támadjon a szívünkben a Hold fényét látva, és ne harag, hogy miért világít annyira erősen, hanem hála és Isten dicsőítése. Mint amikor Dávid *„őrváltásról-őrváltásra"* Isten dolgai felől gondolkodhatott. Ugyanakkor azon is elmélkedhetünk, hogy milyen tanítást kaphat a lélek.

5. Miképpen a Nap fényét tükrözi a Hold, úgy a keresztyén Isten dicsőségét vetíti az emberekre. A Szentlélek munkája lelki gyümölcsöket teremve lesz látható az életükben. A kegyelmet gyakorolva, feltétel nélkül szeretve beszélhetünk Isten kegyelméről.

6. Isten Igéje fény a sötétségben. Isten megmutatta, hogy elválasztotta a világosságot a sötétségtől. Ura a világosságnak és a sötétségnek. A Hold és a csillagok által fényt adott nekünk az éjszakába is. Napunk így nem csak nappal, de éjjel is ontja fényét. Hasonlóképpen vezet minket Isten Igéje sötét és világos napjainkban, sőt a halál árnyékának völgyén keresztül is.

„Az én lábamnak szövétneke a Te Igéd, és ösvényemnek világossága." (Zsolt 119,105)

AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG két lehetősége

GÁL ISTVÁN

Mi van a halál után? Ez a kérdés az egyike azoknak, amelyek leginkább foglalkoztatják az emberiséget. Talán nem túlzunk, ha azt mondjuk, hogy minden korban újra és újra előkerül, s száz évvel ezelőtt ugyanúgy érdekelte az embereket, mint ma minket. Hogy ez mennyire így van, az a megszületett válaszok számából is kitűnik. Ugyanis nem csak egy, hanem egyszerre több elképzelés is létezik, s mindegyiknek megvannak a maga követői. Talán a sajátunkat is felismerjük valamelyikben:

- Az ateisták szerint a halállal véget ér minden, a világ viszont halad tovább a régi kerékvágásban. A halál után nincs semmi.
- A reinkarnáció tanának hívei szerint több egymás után következő életet kell leélnünk, míg végül egyesülünk a nagy „Mindenséggel".
- Az átlag gondolkodó ezt mondja: „Lehet, hogy van valami a halál után, de majd meglátom, amikor odajutok."
- A keresztyének szerint a halál után két dolog következhet: vagy ÉLET, vagy HALÁL.

Miért gondolkodnak így a keresztyének? Ezeket a válaszokat maga a Teremtő Isten osztotta meg velük a Biblián keresztül. Nézzünk meg néhány, a Szentírás által kijelentett igazságot a halállal kapcsolatban!

Élet a halál után. A Biblia sokat foglalkozik ezzel a kérdéssel, hogy csak a következő példát említsük: az Újszövetségben kétszázhetvenhatszor szerepel a „menny" kifejezés. Az „élet" kifejezés még ennél is többször. Tehát, fontos kérdésnek kell lennie.

1. Az élet a halál után: valóság

„De ha Annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke által" (Róm 8,11). Ebből az igeversből világosan kitűnik, hogy Isten az övéit megeleveníti. Nemcsak Jézus Krisztus támadt fel tehát, hanem azok is, akikben Isten Lelke lakik.

2. Az élet a halál után örök

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3,16). Azok, akik a halál után élni fognak örökké ezt teszik majd, élnek halhatatlanul. Ugyancsak ez a gondolat szerepel az 1Ján 2,17-ben: *„és a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké."*

3. Az örök élet a Mennyben lesz

János apostolnak olyan különleges kiváltsága volt, hogy betekintést kapott Istentől a Mennybe. Láthatta azt életében, amit mi keresztyének csak az örökkévalóságban láthatunk majd.

„És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony" (Jel 21,2).

„És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből" (Jel 21,10).

János apostol olyat láthatott, amiről a Biblia azt nyilatkozza, hogy még elképzelni sem tudjuk:

„Hanem, amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek" (1Kor 2,9). Ilyen különleges helyen élhetünk a halál után. A Menny nagyon különleges, csodálatos hely lesz.

4. Az örök életet emberként éljük majd

A média sok esetben úgy mutatja be az örökkévalóságban az embert, hogy a halál után angyallá változik. Lesznek szárnyai, tud repülni, láthatatlanul visszajönni a földre stb. Erről nincs szó, nem leszünk sem angyalok, és nem válunk különleges képességekkel rendelkező szuperhősökké sem, emberek leszünk. Igaz, különbözünk majd a jelenlegitől. *„Mert a mi országunk a mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztus is várjuk; ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket"* (Fil 3,20-21). Lesz egy új, tökéletes testünk, de emberek maradunk.

5. Az örök életet Isten előtt (jelenlétében) éljük majd

„És látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz" (Jel 22,4). A halál után saját szemeinkkel láthatjuk majd Teremtőnket és Megváltónkat. Sőt, együtt fogjuk vele tölteni az örökkévalóságot. *„És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten*

sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök" (Jel 21,3).

Blaise Pascal, a híres matematikus mondta, hogy minden ember szívében egy Isten alakú űr van, amit egyedül csak Isten képes betölteni. Ott a mennyben biztos, hogy nem keletkezhet ilyen űr, soha nem nélkülözhetjük Istenünket, mert velünk lesz örökké.

Halál a halál után. Lehet, valakinek furán hangzik ez a kijelentés, hogy a halál után van halál is. Isten Igéje azonban határozottan tanítja ezt. Úgy nevezi, hogy második halál vagy örök kárhozat.

„A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava" (Jel 20,14).

1. A halál utáni halál örök

Ifjabb koromban az egyik félelmetes tanítás, amit hallottam az volt, hogy a halál örök. Eltelik száz, ezer év, egymillió év és még mindig tart. Ez rémisztő hír volt számomra.

„És az ördög, aki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkő tavába, ahol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké" (Jel 20,10).

2. A halál utáni halál: rettenetes szenvedés

Ha az első halálra gondolunk, akkor arról is el tudjuk mondani, amit már sokan mondtak előttünk is: a halál rossz. Mennyivel inkább elmondható ez a második, vagy örök halálról. Jézus Krisztus azt mondja:

„Ha a kezed botránkoztat meg, vágd le azt, mert jobb neked csonkán menni az életre, mint két kézzel menni a gyehennára, az olthatatlan tűzre, ahol férgük meg nem hal, és tüzük el nem alszik. És ha a lábad botránkoztat meg, vágd le azt, mert jobb neked sántán menni az életre, mint két lábbal a gyehennára vettetni, az olthatatlan tűzre, ahol férgük meg nem hal, és tüzük el nem alszik. És ha a szemed botránkoztat meg, vájd ki azt, mert jobb neked fél szemmel menni az Isten országába, mint két szemmel vettetni a tüzes gyehennára, ahol férgük meg nem hal, és tüzük el nem alszik" (Mk 9,43-48).

Az ember nem szívesen mond le a végtagjairól, főleg nem az egyik szeméről, mégis van valami roszszabb ennél, amiért még ezt is érdemes megtenni. Ez nem más, mint az örök halál, az örök szenvedés.

3. A halál utáni halál jogos

Egyesek úgy vélik, hogy az örök halálról szóló tanítás nem valós, már csak azért sem, mert miért kellene, mondjuk százévnyi bűnös életért örökké szenvedni? Az Igaz Bíró ezt feleli:

„Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak. Néktek pedig, akik szorongattattok, nyugodalommal mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangyéliomának. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől" (2Thessz 1, 6-9).

Mindenki, aki Isten nélkül vagy ellene, neki nem engedelmeskedve élte földi életét, jogosan megkapja ezt a büntetést.

4. A halál utáni halál végleges, megmásíthatatlan

Léteznek olyan vallások, amelyek azt tanítják: van lehetőség kikerülni az örök kárhozatból. Szükség van pénzre és a kérdés megoldható, vagy vallásos cselekedetekre és mindjárt kikerül az elkárhozott a kárhozatból. A valóság azonban az, hogy nincs erre lehetőség. A halál utáni halál végleges. A gazdag és Lázár történetében Ábrahám világosan mondja a gazdagnak:

„És mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy akik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek" (Lk 16,26).

5. A halál utáni halál: Isten haragja vagy büntetése

Az utolsó ítélet napján Isten „haragjának a poharát" (Jel 14,10) kell, hogy kiigyák mindazok, akik ellene lázadtak. Isten erre a napra fenntartja a gonoszokat, hogy megbüntesse őket.

„Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani" (2Pét 2,9).

Miért fontos ez a kérdés? Akár foglalkoztat valakit ez a kérdés, akár nem, jelenleg az örökkévalóság e két lehetősége előtt állunk mindnyájan, te és én és a körülöttünk élő több milliárd ember. Jelenleg még két lehetőség előtt: élet vagy halál? Örök élet vagy örök gyalázat és utálatosság? A válasz a kérdésre még a földi életünkben dől el:

„Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta" (Jn 3,36).

TAMÁS SÁNDOR

A KERESZTYÉNSÉG HATODIK SZÁZADA

A középkor elnevezés feltételezi, hogy két korszak között helyezkedik el. A sötét jelző pedig arra utal, hogy sötétebb időszakról van szó, mint a korábbi és a későbbi korszakok. Hogyan lehetséges ez, hiszen az előfordul, hogy a korábbi időszakot sötétebbnek tartjuk a későbbinél – mintha egyre fényesebb korban élnénk –, de azt, hogy a korábbiakhoz képest is sötétebbnek tekintsünk egy korszakot, különleges események okozhatják.

Ez a „sötétség" látható mind a világ- mind az egyháztörténelemben, annál is inkább, mivelhogy az ötszázas évekre a kettő egyre inkább összeforrott. Bár a középkor kezdetét nem lehet könnyen és egyértelműen kitűzni, hiszen attól függ, hogy mit veszünk figyelembe, mégis nagyjából az 500-tól 1500-ig tartó időszakot nevezzük középkornak. Az egyház és az állam összefonódása miatt az aktuális helyzetet kell megértenünk, hogy megértsük a korszak „sötét" voltát.

1. Politikai és társadalmi helyzetkép. Nagy Teodósius[1] halála után a Római Birodalom a két fiára szállt, és ezzel meg is szűnt egységes birodalomnak lenni. A kettéosztott birodalom keleti felén Arcadius lett a császár konstantinápolyi székhellyel, nyugaton pedig, Rómában, a mintegy tízesztendős Honorius. A különböző barbár törzsek folyamatosan támadták a birodalmat.

476-ban foglalta el Odoaker fejedelem Ravennát[2], a Nyugatrómai Birodalom utolsó fővárosát. A hatalomváltást a nép alig vette észre. Odoaker nem élvezhette sokáig a hatalmat, mert jött Theodorik, a keleti gótok királya, hároméves ostrommal – kiéheztetéssel – elfoglalta Ravennát, s Odoakert társuralkodóként maga mellé vette ugyan, ám aztán megölette, majd Rómába vonult és onnan uralkodott. A keleti gótok uralmát Justinianus hadvezére, Narzes törte meg. Justinianus keletrómai császár idejében még egyszer felragyogott a birodalom fénye és ereje: hadvezére visszaállította Itáliában és Észak-Afrikában a római uralmat. Justinianus szerette volna ismét egyesíteni a Római Birodalmat. Hosszú harcok nyomán legyőzte a keleti gótokat, ami az arianizmus letörését is jelentette, hiszen a gótok az arianus keresztyénséget fogadták el. A nép reménykedni kezdett, hogy visszajönnek a régi szép idők, a biztonság, a béke és a jólét, de a reménység hamarosan szertefoszlott, mert a császári csapatok sem hoztak semmi jót, ők is fosztogattak. Majd jöttek a longobardok, a császári csapatok visszavonultak, és a római császár uralma Itáliában egyszer s mindenkorra eltűnt. A „római" császár tehát Konstantinápolyban székelt, és onnan uralkodott. Ez az uralkodás sokszor kiterjedt az egyházra is. Ezt nevezik cezaropapizmusnak. Nyugaton viszont nem volt egységes birodalom, ám a keresztyénség mégis egyfajta stabilitást jelentett, így egyikmásik egyházi vezető hatalma megerősödött.

Az ötödik század története azzal zárul, hogy Klodvig, a frankok királya, politikai indíttatásból áttért a keresztény hitre. Ezáltal a római egyház által is támogatott, viszonylag erős és tartós államot teremtett meg. A frankok korábban észak felől ván-

1. Nagy Teodósius (379-395)
2. Ravenna 402-től volt a birodalom fővárosa.

doroltak a Római Birodalomba, Gallia provincia északi részére. Ebben a provinciában az őslakos gallok már erősen romanizálódtak, a frankok pedig pogányok maradtak, a keresztyénség egyik ágát sem követték (sem a trinitárius, sem az ariánus ágat). A megtelepedés után a frankok Róma szövetségesei lettek, és részt vettek a hun terjeszkedést megállító catalaunumi csatában is (451). A Római Birodalom bukása után Klodvig egyesítette a két frank törzset, és megalapította a frank államot. Belátta, hogy ha keresztyénné lesz, ez előnyt jelent a terjeszkedésben, és 469. decemberében, 30 éves korában megkeresztelkedett. Legyőzte az alemannokat[3], a burgundokat és a vizigótokat (nyugati gótok).

Nyugaton az egyház sokkal függetlenebb volt a világi hatalomtól. Fokozatosan kialakult a pápaság intézménye.

Csakhogy miközben a „barbárok" (először a germán törzsek) fizikailag legyőzték a Római Birodalmat, aközben szellemileg fordítva történt. A betörő barbár törzsek egymást legyőzve, és egymás fölé kerekedve lassan mind keresztyénné lettek. Bár többnyire érdekből, és csupán külsőleg, ez mégis növelte az egyház befolyását. A császár tehát csupán keleten uralkodott, nyugaton az éppen aktuális törzsek, de fokozatosan kialakult a pápaság és egyre nagyobb hatalomra tett szert. A politikai okból felvállalt keresztyénség lelki sötétséget jelentett abban a korban. A háborúk pedig bizonytalanná tették a kor emberének életét. Róma városának bukása után a vízvezetékek tönkrementek, nem jött be folyóvíz a városba. Tönkrement a kiépített csatornarendszer is, így nem ment ki a szennyvíz. A birodalom összeomlásával az építészet, az oktatás, a technológiai fejlődés is visszaesett. Francesco Petrarcának, az itáliai prehumanista költőnek tulajdonítják a „sötét középkor" megnevezést, aki úgy vélte, hogy a Római Birodalom dicső kora utáni időszak mindezen szempontból „sötét". A császár vezető szerepét az egyház vette át, és a politikai viharok között az egyház jelentett egyetlen vigaszt és egyfajta stabilitást. Az egyházban maradt meg – a dicső múlthoz képest ugyan jóval szerényebb formában – az építészet, az oktatás, a technológiai fejlődés is.

A dicső korszakban felépült és igen naggyá nőtt városokban rengeteg ember összezsúfolódott. A birodalom hatalma miatt távoli vidékekkel kereskedett, ahonnan betegségek, járványok is bejöttek[4]. 542 tavaszán megjelent a bubópestis[5], vagy más néven dögvész. A járvány 542 őszéig tartott, és a birodalom lakosságának majdnem a fele meghalt. A nagy városok elnéptelenedtek, az emberek kisebb közösségekben éltek, és mivelhogy a VI., VII. és VIII. században is újra és újra előjött a pestis különböző vidékeken, ez is oka lehet annak, hogy a kereskedelem és az ipar leállt, ismét az állattenyésztés, növénytermesztés vette át a főszerepet.

2. A pápaság kezdete. A római püspöki szék elsőségéről az egyházatyák korában nincs utalás. Az első zsinatokon egyértelműen nem töltött be vezető szerepet a római püspök vagy annak küldötte – többnyire a küldöttek vettek részt a zsinatokon. A niceai zsinaton (325) úgy határoztak, hogy a római püspököt azzal bízzák meg, hogy a Rómához közel fekvő püspökségekre felügyeljen. Azonban a zsinat ezzel a határozattal nem helyezte a római püspöki széket a többi fölé, csupán mindegyiknek kiszabta a maga területét. A zsinaton az akkori római püspöknek, Juliusnak a nevében két személy vett részt, Vitus és Vincentius, akik a zsinaton a negyedik helyen ültek. Joggal jegyzi meg Kálvin: „Ha Juliust (Róma akkori püspökét) az egyház fejének tartották volna, vajon az ő követeit a negyedik helyre ültették volna?" Az Efézusi és a II. Efézusi zsinatokon[6] sem a római püspök elnökölt. A Kalcedoni zsinaton Nagy Leo külön kérte Marcianus császártól és Pulcheria császárnőtől, hogy ő elnökölhessen. Nem állítja azt, hogy őt megilleti ez a tiszt, hanem arra hivatkozik, hogy a keletiek, kik az efézusi zsinat élén állottak, összezavartak mindent, és a saját hatalmukkal gonoszul visszaéltek. Itáliában is tartottak egyetemes zsinatot (Aquileiai zsinat[7] 381-ben), melyen a római püspök nem volt jelen. A zsinat elnöke Ambrosius, Milánó püspöke volt. A karthágói zsinat (397) megtiltotta azt, hogy bárkit is a papok fejedelmének vagy első püspöknek nevezzenek.

Az egyetemes püspöki címről való vitázás Nagy Gergely idejében vette kezdetét, illetőleg már korábban is voltak ilyen irányú elmozdulások, de ekkor erő-

3. A Rajna-Majna-Neckar folyók vidékére érkező és ott élő germán törzsek törzsszövetsége.

4. Olyan vélekedés is van, amely szerint az 535-ben bekövetkezett globális éghajlatváltozás miatt a pestisbaktériummal fertőzött rágcsálók Kelet-Afrikából északra vándoroltak.

5. Kórokozója főként a patkánybolháról kerülhet át az emberre, de cseppfertőzéssel is terjed.

6. A II. Efézusi zsinatot nevezik "Rabló Zsinatnak" (Kr.u. 449)

7. Ez a zsinat elismerte a Pannóniában működő érsekségeket.

ködött fel. Nem véletlenül maradt rá a „Nagy” jelző, hiszen ő volt az egyike azon kevés pápának, aki egyszerre volt nagy egyházfő és valóban szent ember. A latin egyház négy doktora között Amborius, Jeromos és Ágoston után az utolsóként tartja számon. A Gergely idejében élt konstantinápolyi püspök, János, önmagát akarta megtenni egyetemes püspöknek. Gergely azt mondta, hogy helytelen lenne bárkinek is egyetemes püspöknek lenni, mert összeomlik az egész egyház, ha elesik az, akit egyetemesnek neveznek. Gergely ezt annyira komolyan gondolta, hogy amikor az akkori alexandriai püspök, Eulogius, Gergelyt egyetemes pápának nevezte, akkor a válaszlevelében ő elutasította ezt: „kérem szentségedet, hogy ezt többé ne cselekedje, mivel saját magától vonja el azt, amit a másiknak kelleténél nagyobb mértékben megad”[8].

Egyáltalán, hogyan vetődött fel, hogy Róma püspöke elsőbbséggel rendelkezhet?

Amikor Nagy Konstantin fiai, Constantius és Constans császárok alatt az áriánusok felekezete a keleti egyházakat felzavarta és megosztotta, Athanásiust száműzték. Ez az állapot arra kényszerítette őt, hogy Rómába menjen azért, hogy a római szék tekintélyével ellenségei dühét valahogy megfékezze. Julius, az akkori püspök tiszteletteljesen fogadta Athanásiust, és a nyugatiak felvállalták a Szentháromság ügyének védelmezését. Ezek után mások is éltek ezzel a lehetőséggel az afrikai egyházban. Amikor valakit törvényesen elítéltek, az illető azonnal Rómába szaladt, sokféle rágalmat mondva a többiekről, és kérte Róma segítségét, amit sok esetben meg is kapott. Ez arra kényszerítette az afrikai püspököket, hogy határozatot hozzanak, miszerint senki, aki a kiközösítés büntetése alatt áll, a tengeren túlra ne fellebbezzen. A legfőbb hatalom annál van, akinél föllebbezni lehet. Évtizedekig folyt a vita, hogy lehet-e fellebbezni Rómához, ha valakit valamely zsinat elítélt, vagy nem lehet.

A IV. század második felétől kezdve egyre erősödött a római püspöki szék tekintélye. Ebben fokozatosság figyelhető meg, hol jobban, hol gyengébben hivatkoztak a római püspöki szék tekintélyére attól függően, hogy milyen erélyes volt az éppen aktuális római püspök, és hogy milyen vehemenciával rendelkeztek a más városok püspökei. Az megfigyelhető, hogy az egyház általános romlásával szükségesnek tartották egy hierarchikus rendszer kiépítését.

8. Kálvin, Institutio II/414.p.

3. Az V. század rövid kronológiája

501 • I. Klodvig (frank király) döntő győzelme a nyugati gótok felett.

508 • Anastasius császár (keleten) I. Klodvignak a „Róma tiszteletbeli konzula” címet adományozta, aki ezáltal hatalmat kapott a Nyugatrómai Birodalom felett.

527–565 • I. Justinianus császár uralkodása (keleten). A bizánci államegyház fénykora, cezaropapizmus.

529 • Justinianus bezáratta az athéni akadémiát.

532–537 • Justinianus felépíttette a Hagia Sofiát.

533 • Justinianus „minden egyház fejének” nyilvánította Róma püspökét, II. Jánost.

536 • dec.10. Belizár a keleti gótok ellen vonul seregével.

538 • Róma elvileg felszabadul, de a harcok 553-ig eltartanak.

553 • Konstantinápolyi V. egyetemes zsinat, Justinianus hívta össze. Megerősítette a kalcedoni zsinatot. A monofiták elutasítása, akik új egyházat alapítottak Örményországban. Mária örökös szüzességének dogmája.

560–604 • Nagy Gergely, a pápa „Isten szolgáinak szolgája” (servus servorum Dei). Amit I. Leó elméletileg előkészített, azt ő már részben gyakorolta. A kúria (pápai hivatalnoki szervezet) megszilárdítása. Megszűnt a nép választójoga a pápaválasztás kapcsán. A Patromínium Petri birtokosa, a későbbi pápai állam területének megalapozója.

563 • Columba a Frank Birodalomban misszionárius.

568 • A longobárdok királyságot alapítanak Itáliában.

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI
Kapcsolat: Bagoly Gyula
Endre u. 11.
tel: 06-30-2698643
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
szombat: 16:00 – IB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FB

BUDAPEST
Kapcsolat:
Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-30-1842142
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:00 – FB
(Wesselényi u. 54. alatt)
vas.: 10:30 – IT

DEBRECEN
Kapcsolat: Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147
Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KAPOSSZERDAHELY
Kapcsolat: Bencs Miklós
Kossuth u. 13.
tel: 06-70-3285471
Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – IT

MISKOLC
Kapcsolat: Szőke Imre
Kartács u. 1.
tel: 06-46-412558
Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
vas.: 9:30 – GYA, 10:30 – IT, 12:00 – IB

KÁRPÁTALJA

BARKASZÓ
Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333
Alkalmak
péntek: 18:30 – FB
vas.: 10:00 – GYA, 11:00 – IT, 12:30 – IB

BEREGSZÁSZ
Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnyickij 52.
tel: 380-99-4562471
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 12:00 – GYA

BÚCSÚ, RAFAJNA,GÁT
Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

IZSNYÉTE
Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471
Alkalmak
kedd: 18:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – IT

UNGVÁR
Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333
Alkalmak
vasárnap: 15:00 – IT

ZÁPSZONY
Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vas.: 9:00 – IT, 12:00 – GYA, 17:00 – IB

Rövidítések

FA – férfialkalom
FB – felnőtt bibliaóra
FO – fórumbeszélgetés
GYA - gyerekalkalom
IB – ifjúsági bibliaóra
IT – istentisztelet
RA – román nyelvű alkalom

Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt!

ERDÉLY

BRASSÓ
Kapcsolat: Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550
Alkalmak
vasárnap: 12:30 – IT

CSÍKSZEREDA
Kapcsolat: Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053
Alkalmak
kedd: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY
Kapcsolat: László Lehel
Május 1 utca, 1/A
tel: 0723-630-793
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vas.: 10:00 – IT, 16:00 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY
Kapcsolat: Tamás Sándor
tel: 0723-332-053
Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR
Kapcsolat: Szász Attila
Str. Otetului 18A
tel: +40 723 368 408
Alkalmak
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – RA

MAROSVÁSÁRHELY
Kapcsolat: Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
tel: +40 365 738 317
Alkalmak
kedd: 18:00 – FA, GYA
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 15:00 – FB

PARAJD
Kapcsolat: Pál Tamás
tel: 0754-491-285
Alkalmak
szerda: 19:00 – FB

PETROZSÉNY
Kapcsolat: Zólya Csaba
tel: 0723-395-260
Alkalmak
péntek: 11:00 – FB

RAVA
Kapcsolat: László Lehel
tel: 0723-630-793
Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY
Kapcsolat: Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:30 – IB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT

SZAMOSÚJVÁR
Kapcsolat: Szász Attila
tel: 0364-109-567
Alkalmak
vasárnap: IT kéthetente
(érdeklődni telefonon)

SZÉKELYUDVARHELY
Kapcsolat: Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
tel: 0726-265-566
Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – FB

SZOVÁTA
Kapcsolat:
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
tel: 0722-573-019

Kovács Kálmán
M. Eminescu utca K1/7
tel: 0740-483-684
Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 11:30 – FO

VULKÁN
Kapcsolat: Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
tel: 0723-395-260
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – FB

AZ A HÁROM ÉV...

Elmúlt. Hirtelen, mint a többi mind.
Alig jött, és tovasuhant megint.
Év lett volna? Vagy tűnő pillanat?
Mennyi mindenre nem telt, nem maradt.
Rá se értek virággá fesleni
lelkem bimbóban alvó tervei.
Régi adósságok roskasztanak,
mert olyan rövid volt a perc, a nap.
De mélyen egy felismerés sikolt:
Mesterednek csak három éve volt!

És elég volt, és mégse volt kevés.
Tengernyi kín fogadta, szenvedés.
Az elveszett világ váltságra várt.
Milliók hordtak görnyesztő igát.
S ő rövid három földi év után
azt mondhatta: „Elvégeztem, Atyám!“
Abból a három évből lett nekem
szabadulásom, békém, életem,
s aki él, azóta abból él.
Századok tűnnek, mint hulló levél...
De megoldás örökre az marad,
mit Ő elvégzett három év alatt.

Míg három évnek titkát vallatom,
s tűnő évek zenéjét hallgatom,
új évem imádkozva, csendesen
abba az isteni kézbe teszem,
mint valamikor rég egy kisgyerek
az ezreknek elég öt kenyeret
fenn a hegyen kezébe tette le.
S boldog csoda történik vele:
pillanata nem pillanatot ér!
Lesz belőle áldott csodakenyér!
Minden perce, morzsája viszi szét
három év erejének jóízét.

(Túrmezei Erzsébet)